

KáZsé

Az SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna **EGÉSZ**ségügyi és
KÖNNYŰipari Tagintézményének lapja

II. évfolyam, 3-4. szám - „Tavaszi dupla”
2013 március

Ismét túlélünk!

Ismét túlélünk! **2012. 12. 21-én világvégének** kellett volna lennie, de a „vészmadarak” megint tévedtek. Kár, mert akkor nem kellett volna tanulnom matekra, nem lett volna rossz a dolgozatom, és nem büntettek volna meg otthon.

Sőt! Nekem 12. 22-én volt a születésnapom. A sok süti, édes-ség kárba ment volna. Még tortát is rendeltünk, és ha nem hozzuk el, akkor tönkremegy, nem fizetjük ki, nem esszük meg. De ez mind már nem is érdekelne senkit, mert már nem élnének.

Kép forrása: www.delmagyar.hu

Hogy miért volt ez a nagy izgalom? Egyesek szerint egy rejtélyes bolygó csapódott volna be, mások szerint a ma-ják naptára az egésznek az oka. Mint kiderült, ezt az egész hisztériát egy hollywoodi film indította el. A *2012* című novemberben bemutatott film reklámjához volt arra szükség, hogy a filmet bemutató stúdió egy csomó hamis tudományos portált vagy blogot hozzon létre a világvégéről.

Persze nem izgultunk nagyon, nem ez volt az első eset. A Földnek már többször is el kellett volna pusztulnia – legalábbis a jóslatok szerint. Utánanéztam az Interneten, hányszor vártuk eddig a világvégét.

A 960-ban született tudós, *Thüringiai Bernát* számításai szerint a világ a jóslatától számított huszonhárom év múlva szűnt volna meg. Sosem fogja megtudni, hogy tévedett: ő már előbb meghalt.

Joaquim de Flore úgy számolta, hogy 1260-ig él az emberiség, de ez sem volt igaz.

Michael Stiffel (Stifelius) matematikus és bibliakutató a *Jelenések Könyvének* tudományos vizsgálatából kiszámolta a végítélet pontos dátumát. Amikor ez nem történt meg, megkorbácsolták, és elvesztette egyházi állását.

Helisaeus Röslin elzászi orvos 1578-ban az efemeridák és az 1572-es fényes nóva megfigyelése alapján arra következtetett, hogy 76 év múlva lángba borulva fog elpusztulni a Föld. A megjelölt év azért is tűnt helyesnek, mert augusztus 12-ére napfogyatkozást jeleztek, ami sokak szerint a világ végének előjele. 12-e helyett 10-én tényleg volt napfogyatkozás, a világ vége viszont elmaradt.

1736-ban *William Whiston* második vízözönt jóslott, de ez sem következett be.

Joanna Southcott (1750–1814) angol szektavezető azt állította, hogy a világ végét a fia, Shiloh hozza majd el, de még csak gyereket sem szült, nemhogy az beváltotta volna a jóslatot.

1820-ban *John Turner* próféta bele is bukott egy hasonló jóslatba, gyülekezete ellene fordult, és leváltotta a szekta éléről.

A gízai nagy piramis, Kheopsz fáraó sírja méreteinek méricskéléséből 1881-es véget jósltak egyesek, majd amikor ez már elavult, az adatok újramérése után 1936-ot, aztán 1953-at jelölték meg, de egyik évben sem következett be a vég.

A Jupiter-effektus című könyvben két csillagász 1982-t jóslott. 1980-ban volt néhány földrengés, a bolygó és lakói mégis életben maradtak, pedig ez a dátum egy régi arab világvége-jóslattal is egyezett.

Nem is olyan rég az ezredfordulóra is jósltak világvégét. Csak abban nem tudtak megegyezni, hogy a 1999 szilveszterén vagy a 2000 szilveszterén kell félnünk. Persze egyik világvége sem valósult meg. Ez abból is látszik, hogy sokan 2000 után születtek.

Nostradamus szerint így lesz végünk: „*Negyvenöt fokon fog lángolni az ég / Közeledik a tűz a nagy, új városhoz / Hirtelen nagy láng szökik fel szétszórtan / Amikor tanúbizonyságát vehetik a normannoknak...*” A jóslat első sora az értelmezők szerint 2001. szeptember 11-ére és New Yorkra utal, hiszen New York a 40. és a 45. szélességi fok között fekszik, a neve pedig új várost jelent. Történt is katasztrófa, de nem világméretű.

Vagyis, ahogy már írtam, minden jóslat ellenére még mindig itt vagyunk. Tanulhatunk tovább, járhatunk iskolába, ünnepelhetjük a születésnapunkat, és a tortát is el kellett hoznunk a cukrászdából. De ne búsuljanak azok sem, akik drukoltak a világ végének. Egyes *klimakutatók* szerint 2040-re fog a sarkköri óceán jégpáncélja teljesen felolvadni, és ez okozza majd ez emberiség végét. Már csak huszonhét évet kell kibírni.

emempé

Bécsi kirándulás

Eljött a várva várt nap. Reggel négytől fél ötig lehetett gyülekezni. A 10.c a nagy TESCO előtt találkozott. Mire én odaértem, már szinte mindenki fent ült a buszon.

Miután mindenki megjött, a tanárok gyorsan tartottak egy névsorolvasást. Aztán elindultunk, és kb. három óra utazás után megálltunk az inárcsi pihenőhelynél, ami az osztálykirándulásról már ismerős volt. Utána már csak a mosonmagyaróvári pihenőhelynél álltunk meg.

Amikor megérkeztünk Bécsbe, megkerestük a csokigyárat. Nem találtunk egyszerűen egy parkolóhelyet, mert rengeteg volt a vendég. Sokan vártuk már, hogy bemehessünk a gyárba, illetve a múzeumba.

Először a csokoládémúzeumot néztük meg, és meg lehetett kóstolni a különböző csokiszökőkutakat is. Majd bementünk a boltba, ahol csokit vett mindenki, nem is keveset.

A következő állomásunk a Parlament volt. Kicsit várni kellett, amíg beraktuk a kabátokat meg a táskákat. Megkértek minket, hogy vegyük le az ékszereket, és rakjuk ki a zsebünkbe az összes cuccot, aztán át kellett mennünk egy kapun. Ezután nézhetünk csak meg azokat a termeket, ahol az ülések szoktak lenni.

Később sétálva indultunk a karácsonyi vásárra, ami természetesen a városháza előtt volt. Arra emlékszem, hogy rengetegen voltak a vásáron. Persze voltak olyan emberek, akik majdnem fel is löktek minket. Mindenkinek háromnegyed ötre kellett végeznie, mert következett a schönbrunni kastély, persze ott is karácsonyi vásár volt.

Miután mindenki visszaérkezett a buszhoz, indultunk is hazafelé. Később értünk haza, éjfélre a tervezett tizenegy óra helyett.

Összességében nagyon jó volt, a hideg időt leszámítva. Bécs nagyon szép város, és ahogy a járdákat figyeltem, nem is láttam szemetet.

Ezt az egynapos kirándulást megismételném még egyszer.

Krisztin-Németh Petra

Szépkiejtési verseny

Rengeteget gyakoroltam, készültem a versenyre. Nem voltam egyedül az osztályból, ott volt négy osztálytársam is. Összesen huszonnyolc nevező volt, de abból csak tizenketten jöttek el.

Én voltam a sorrendben a harmadik, de a hiányzók miatt első helyre kerültem. A versenyzőket kettesével hívtak be. Kötelező szöveget is kaptunk, amit a saját szöveg után kellett elolvasni.

Szerencsére hamar túlestem rajta, és már nem voltam annyira ideges, mint az elején.

Nekem jó élmény volt ez a verseny. Ha jövőre is felkérnek, nagyon szívesen elmegyek. Köszönöm az angoltanáromnak, hogy felkészített.

Krisztin-Németh Petra

Hörcsögáldás

Egyik tanárnőnk olyan kedves és aranyos a tanítványaival, hogy aki kért tőle, annak szívesen adott egy kis hörcsögöt, amikor születtek nála. Tanárnőnél

a nyáron öt kis hörcsög született, de akkor alig tudott tőlük „megszabadulni” a saját bevallása szerint. Ahogy elkezdődött az iskola, mondta egy jó pár tanítványának, hogy születtek kicsi hörcsögök, és aki-nek kell, annak szívesen hoz majd egyet-kettőt.

A diákok kaptak is az alkalmon, és szóltak tanárnőnek, és ő, ahogy annyi idősek lettek, már hozta is nekik. Mindenki nagyon örült. A kilencedik osztályokban és a szakképzősök között is vannak már újon-sült hörcsögtulajdonosok.

Micziz Petra

Petra kedves kis „szösszenét” és a korábbi kis hörcsögök képét azért közöljük, hogy segítsünk egy újon-sült hörcsögtulajdonosnak, és azoknak, akik még mindig vágnak törpehörcsögre. A tanárnőnél azóta a „hörcsögáldás” megszűnt, viszont a diákoknak adott kis állatok szaporodnak. Aki szeretne, az *Sziklási Melindához* forduljon (9.a), nála folytatódik a történet.

2013 méter

Az iskola hagyományai szerint minden új évben a sulis melletti kiserdőben sétálunk. Azon a napon is így történt. Az első órában az aulában gyülekeztünk, és a tanári énekkar előadását követően elindultunk. Az iskola összes diákja részt vett ezen az eseményen.

A mai napon 2013 métert gyalogoltunk. Két tanár fényképezte a sétálókat. Három nagy kört tettünk meg a fák között, beszélgetéssel töltöttük az időt, és úgy érzem, mindenkinek jó alkalom volt elmesélni a szünetet, a karácsonyt és a szilvesztert.

Süli Anett

A kilencedikesek nem sejtették, hogy mi fog történni, mert ők még nem voltak ilyenek. Tavaly nekünk volt furcsa ez, mert mi se sétáltunk az általános iskolában az első tanítási napon. Új sulis, új szokások. Találkoztunk néhány kilencedikkel, volt, akinek ez tetszett, volt, akinek nem.

Így mindent összevetve, szerintem mindenki nagyon jól érezte magát, azért is, mert elmaradt az első órája. Második órára szerintem mindenki nagyon elfáradt. A séta közben mindenfelől azt hallottam, hogy a karácsonyról és a szilveszterről beszélgetnek, hogy ki hol volt, és mit kapott karácsonyra, hogy hogy telt a szünet. Azt mindenki észrevette, hogy rövid volt a szünet, még mindenki maradt volna otthon. De volt, aki annak örült, hogy kellett jönni suliba, mert aki nem itt lakik Szegeden, azok nem tudtak személyesen találkozni, és jó volt őket újra látni.

A következő évet ugyanígy sétálva kezdjük, de akkor már 2014 métert fogunk gyalogolni. És a 2013-as szilvesztert és karácsonyt is megbeszélhetjük.

Sebők Nóra

Az első tanítási napon a reggel elég nehézkesen indult a „korán” kelés miatt. Suliba érve, énekszóval kezdve 2013 métert sétáltunk. A séta maga nem volt rossz, csak hideg volt nagyon. Három kört tettünk meg a sulis melletti kiserdőben.

A séta alatt két kedves évfolyamtársam kitárgyalta a magánéletét. Akarva-akaratlanul hallottam pár dolgot, ami így korán reggel, mínusz tízezer fokos hidegben elég sokkoló volt számomra. Bár jót nevettem.

Elég vicces volt látni, hogy az egész iskola úgy vánszorgott a saras talajon, mint a Kaptár című filmben a zombik. Bárki bármit mondhat, én szeretek sétálni, főleg, ha emiatt elmarad a matematika témazáró.

Fekete Zsófia

Tavaly összevissza rohagáltam interjúgatni, most meg nem. Élveztem volna, csak még reggel volt, és fáradt voltam, nem igazán volt kedvem rohagálni összevissza. Még szerencse, hogy nem a magas sarkú csizmát vettem fel, mert tuti, hogy az első lépésnél elestem volna.

Nem mintha így tornacipőben nem csúszkáltam volna összevissza, és nem buktam volna orra. Még mondtam is Evelinnek, hogy ha valami lökést érez a hátán, az én voltam, mert épp gyakorolom az elesést. Jót neveltünk rajta.

Az a lényeg, hogy kibeszéltem magam, és nem az órákat zavartam vele. A tanárok is jól jártak, meg én is. Biztos jövőre is lesz, akkor csak nem leszek annyira fáradt.

Katona Boglárka

„Mindig attól féltem, hogy mikor esek el, mert a saját lábamban is fel tudok bukni. Sokan magas sarkúban jöttek, csoda, hogy nem törték ki a bokájukat. Mindenki takarta az arcát, mikor le akarták őket fényképezni. (...) Szerintem csak örültek a sétának, akiknek nehéz órájuk lett volna, vagy dolgozatot írtak volna.

Bálint Dorina

Amikor a második körhöz értünk, azt kérdeztük, hogy mennyit kell még sétálni? Senki nem tudta. Fáradtan mentünk, de jólesett egy kis séta ahhoz, hogy felébredjek.

Bán Vivien

Én egyáltalán nem tartottam ezt jó ötletnek.

Kezdem ott, hogy örültem, hogy beértem az iskolába, mert olyan fáradt voltam, hogy komolyan azt hittem, összeesek. Erre, mikor már azt hittem, hogy ülhetek egy jót az első órán, mélyen együtt érezve közlik velem a kis pajtásaim, hogy ne helyezkedjek kényelembe, mert megyünk sétálni.

Körülbelül úgy éreztem magam, mint aki megmászta a Mount Everestet, de még menjek sétálni is. Nem tudom, hogy hányszor volt, hogy majdnem elestem az erdőben, mert lecsuktam a szemem, és nem figyeltem, de jobb is, ha nem tudom. Pedig direkt pörgős zenét hallgattam.

Az utolsó körben már inkább megkerestem Henit, hogy beszéljünk. Nem tudom, mi lett volna, ha nem találom meg. Valószínűleg megálltam volna, és egy fának dőlve jót szundítok.

Mikor vége lett, és visszaértünk a suliba, úgy éreztem magam, mint akin átment egy úthenger.

Azért mára már nagyjából kipihentem a szünet fáradalmait meg a szilvesztert, ja meg persze a sétát is.

Volford Renáta

A pezsgő helyett sétával köszöntöttük az újévet. Szerintem ez jó ötlet volt, azért is, mert egy kicsit az ünnepek után kimozdultunk a semmittevésből. Másrészt azért is jó, mert a gyerekek nem az órákon beszélik meg az ünnepi élményeiket, azzal zavarva az órát, hanem a séta közben, és ott akármekkora hangerővel.

Az tetszett még benne, hogy miután visszaértünk a téli szünetről, nem egyből az órára kellett készülni, hanem nyugodtan ébredhettünk a folyosón, várva a nagy sétát. Csoporttárim különösen örültek ennek a sétának, mert így elmaradt a matek javító témazáró.

Nekem tavaly és idén is tetszett ez a séta, remélem, jövőre is így kezdjük az évet.

Dudás Klaudia

Volt szerzőnk és diákunk jelenleg Németországban foglalkozik házi ápolással. Saját bevallása szerint munkája legfontosabb része, hogy beszélget az idős bácsival, akit gondoz, vagyis nyelvtudásának veszi a legnagyobb hasznát.

Amikor megtudta, hogy gyalogol az iskola, úgy döntött, „velünk jön”. Igaz, hogy egy másik országban, de az iskola tanáraival és diákjaival együtt indulva tette meg a 2013 méteres távot, miközben színes képriportot is készített nekünk.

2013. január 3-a, 8 óra, Neuried, Germany

A település, ahol most élek – és ahol volt iskolámmal együtt megtettem a 2013 métert –, a 12. században kezdte meg önálló működését a román stílusú templom megépítése után, amit Ludwig Vertin ajánlékozott, az akkoriban még mezőgazdaságot folytató falunak. A templom átadása után, Neuried hivatalosan is München fennhatósága alá került mint királyi kisváros. Mai megfogalmazásban is „Kreislandstadt Neuried” a neve. Ez otthoni viszonylatban kb. annyit jelent, mint Szeged-Szőreg. Nem csak Szeged, de nem is egyedül Szőreg.

Az évek alatt természetesen néhányszor elvesztette önállóságát, pl. 1746-ban Neuried nagy része (73,6%) a dießeni kolostorhoz, egyházi kézre került. Az első polgármester avatásakor, 1870-ben Neuried saját erőből visszavásárolta földterületeit.

1913-ban felépült az iskola, sőt már 1925-ben elindították az első buszjáratot München belvárosába. A második világháborúból Neuried sem maradt ki. 1942-ben 7 nagyobb bomba talált el az akkor már teljesen felépült 2000 fő lakosú kisvárost.

A következő évtizedben természetesen Neuried újjáépítési munkálatai folytak. 1955-ben az ide telepített újjáépítők 3000 főre növelték a falu népességét. 1993-ra ez megduplázódott. Jelenleg 8526-an laknak itt.

Hát, azt hiszem, ennyi elég is a történelemből, de ezt fontosnak tartottam, hogy lássátok, mennyit alakult, változott, fejlődött a város!

Nem akarok újra adatokat írni. Inkább jöjjön az, amit valójában látok, érzek, tapasztalok, amikor az utcára lépek. Szóval lássuk a 2013 méter megtett utat, amit veletek tettem meg, kedves tanárok és diákok, az iskolával egy időben, mégis 800 km-rel arébb!

Az indulás nálam is 8-kor kezdődött, annak ellenére, hogy ilyenkor itt még majdnem sötét van, és egyébként is szörnyű, borús, esős idő volt. Remélem, nálatok nem iszapbirkózásba torkollott a vidám menet!

Beállítottam a stoppert, kiálltam a járdára annak reményében, hogy talán együtt tudjuk megtenni az első lépéseket, de van egy olyan sanda gyanúm, hogy késik az óram. :) Első utam a közvetlenül az én lakhelyem mellett lévő templomhoz vezetett.

Hát, kérem, ez a templom merőben más, mint a mi szegedi Dómunk. A falak teljesen fehérre vannak festve. Egy darab feszületet, képet, szobrot, semmit nem látsz a falakon.

Belépéskor mindig azt érzem, hogy megérkeztem a „diliházba”, mert ha megszólalok, akkor tuti behurcolnak a csapóajtók mögé, ahonnan a ministránsok és a plébános bukkannak elő.

Akusztikája nincs a teremnek, a harmónium elhal, ha megszólal. Gondolhatjátok, otthon legalább annak örül az ember mise közben, ha énekelhet, és nem alszik el.

Második helyszínem a helyi híd volt. Nos, elég kopár. De ez így már kb. 500 méter, amit megtettem.

Most következik a kedvenc helyem, sokat is járok ide nézelődni, gyakorolni. A fiataloknak épített deszkás park. Ez nagyon friss, 2011-ben adták át. Állítólag hat fiatalembert kértek fel, hogy dekorálják, graffitizzék ki a parkot. Ízléses lett.

Ami nagyon tetszik, hogy itt az emberek nem azon igyekeznek, hogy mindent megrongáljanak, elrontsanak maguk körül, hanem azon, hogy minél tovább fennmaradjon az érték, és használni tudják azt. A szemetet sem dobálják el a parkban a gyerekek. A helyben az is kitűnő, hogy éjjel-nappal nyitva van, kivilágított. A portán pedig mindig van valaki, ha netán baleset történne. A képen jól látszik, hogy több rámpa is van, deszkásoknak, bicikliseknek, parkour-osoknak. Mindenki trükközhet, aki érez magában elég bátorságot hozzá!

A következő 500 méter után a csodálatos sportcsarnok következik, négy focipályával, három teremmel és a hozzá tartozó büfével.

Múltkor nézegettem, hogy milyen foglalkozások, edzések vannak. Meglepődtem. Itt aztán valóban talál mindenki magának valamit!

Kisbabáknak a délelőtti baba-mama tornaprogram, kisiskolásoknak foci. Nagyoknak szintén foci vagy torna. Nőknek zumba, jóga, pilátesz stb. Apunak konditerem, felnőtt foci. Lányoknak táncórák, lányfoci. Egyszóval minden.

Következő állomás a „Biergarten”, a sörkert volt. Ez egy német faluban, városban sem maradhat el. Nagy nyári nagy melegekben muszáj valahol egy jót legurítani!

A sörkerttel szemben a cukrászda található. Kimondhatatlanul zseniális fagyijuk van.

Hatalmas gombócok. És rengetek cukorka (zizi) van kistányérokba kirakva, amiből válogathatsz, hogy melyik négybe mártsák bele az amúgy is hatalmas adag fagyidat! :) Egyébként téli időszakban pékség működik itt.

Átmegek az aluljárón, és lassan visszaérek a kiindulási ponthoz, megnézem a lépésszámlálót, hát... kicsit több lett, mint 2013, de megérte. Egészségügyi séta. :)

Kiss Katalin Mária

Irodalmi sarok

Arany János – Gombkötő Ildikó: Vanish

Van-e Vanish otthon? 4x
Ágnes asszony a patakban
véres lepedőjét egyre mossa,
de nem tűnik el vére foltja
jaj vanish már nincsen otthon
a férj meg már túl a holtponton.
Oh irgalom atyja ne hagyj el 2x
Ágnes asszony most a boltba kit küldjön el?!
Ő a kelmét nem hagyhatja, míg a kelmét ki nem mossa
Szegény Ágnes naphosszanta
Néz e kis világgal szembe,
Néz merően, – a sugárka
Mind beléfér egy fél szembe.
Óh irgalom atyja ne hagy el! 4x
Hát jól nézd meg, mielőtt boltba mész
Van, van vanished otthon?
Mert Ágnes asszony a patakban
Régi rongyát mossa, mossa –
Fehér leple foszlányait
A szilaj hab elkapdossa.
Van vanished otthon? ----

Blidár Anett: Erdei séta

2013 január három.
A séta hossza: 2013.
Az idő kellemes,
A barátnőm szellemes.

Viccei remek,
Nekem is tetszenek.
Én vetekszem vele,
Jól működik az elme.

A táj szépsége gyönyörködtet,
Rosszkedvet feledtet.
Munkához kell újra látnunk,
Ezt ajánlja a tanárunk.

Séta után felfrissülve
Bevonultunk a terembe.
Újra tanulásba kezdtünk,
Meg is jött hozzá a ked-
vünk!

Iskolába megyünk,
Előtte eszünk.
Sétálni kell.
2013 métert.

Mindenki beszélget.
Hallgatjuk a meséket.
Sokan nevetnek,
Újra együtt lehetnek.

Krisztin-Németh Petra: 2013 méter (részlet)

Mindenki azt mondta, BÚÉK,
Eljött a 2013-as év.
Reggel sétával kezdtük a napot,
Persze mindenki fáradt volt.

Komlósi Zseraldin: Gyalog...

Néhányan fáradtak,
és bágyadtak.
Álmodnák az álmukat,
Elhinnék a csodákat.

De vissza kell menni.
Fel kell ébredni.
Újra tanulni,
Jobb évet remélni.

De neved mindennap,
Akkor boldog vagy!
Tanulj keményen,
Higgy a zenében!

Fekete Zsófia újabb zenei témájú portréján
Wolfgang Amadeus Mozart látható.

PedSingers: Örömóda Hogy elhúzzuk a saját nótánkat

Támadj fel a lelkünkben szép
Régi szikra, szent öröm,
Testemet is feltámasztom,
Hacsak össze nem töröm.

Testem-lelkem jól megjárja
Kétezertizenháromat is.
Megint itt van még egy újév,
Féltem is, meg vártam is.

Testem-lelkem jól megjárja
Kétezertizenháromat is.
Megint itt van még egy újév,
Féltem is, meg vártam is.

Normális tizenhat éves középiskolás lány vagyok. De van egy titkom. Egy titkom, mely sötétséggel borítja el a lelkem és szívem, mégis, már a részemmé vált. Egy hatalmas titkom, melyet senki nem ismert, egészen a téli szünet utánig. A karácsonyi szünet gyorsan eltelt. Bárcsak elmondhatnám ugyanezt az első újévi iskolánapról is...

A nap a szokásos módon kezdődött. Hangos csilingeléssel szólt a kedvenc dalom a telefonomból, amit vakon próbáltam kikapcsolni, miközben az álmomban emiatt épp az előttem álló barátomat ütögettem. Miután ki tudtam kelni a meleg, puha ágyneműmből, felkeltem, és megittam a szokásos cappuccinómat, letusoltam, és átnéztem az aznapi órák legutolsó anyagát. Majd elindultam úgy, hogy épp elérjem a buszt.

A busz a megállóba érésem után nem sokkal oda is ért. A sofőr már ismert, így köszöntem neki, mintha csak az egyik barátomnak köszönnék, és ő visszamosolygott rám. A faluban élő emberek még nem tudták, mire is vagyok képes, így ők nem féltek tőlem... Nem úgy, mint az előző lakhelyünkön, a paneldzsungel mögötti kis réten. Mikor ott laktunk, fedeztem fel egy átokhoz hasonlító képességemet, ami megváltoztatta az életemet.

Az iskola a mostani lakóhelyünkön körülbelül negyvenpercnnyire van tőlünk. A szüleimmel úgy három éve költöztünk ki a faluba. A kis falucskában úgy ötvenen, ha élnek, ezért gondolták úgy, hogy itt biztonságban leszek. A régi háborúk miatt rengetegen haltak itt meg, ezért Raiko lett a falu neve. A név halott emberek szellemeit, lelkét jelenti. Épp sétáltam hazafelé a derékig érő fűvet átszelő kisúton, mikor valaki hátulról megérintette a vállam. Egy lány volt, aki mögött még két fiú sorakozott fel. Nem tűntek barátságosnak, és e gyanúm nem sokkal ez után beigazolódtott. A lány, mikor megfordultam, kinyitotta rágón csámcsogó száját, és kellemetlen, magas hangot hallatott.

– Te vagy az a fura lány, aki abban a kis házban él? – fogalmazott úgy, mintha el lennék zárva a világ elől.

– Fura... – dűnnyögtem az orrom alatt. – Miért kérdezed? – kérdeztem vissza bizonytalanul.

– Úgy hallottuk, hogy megölted a szüleidet, és most a nevelőfateroddal és nevelőmutteroddal élsz itt... – mondta változatlan mosollyal az arcán az egyik fiú. A lány a szavába vágva folytatta:

–...és hogy kirúgtak az iskolából, mert nem jártál be órákra, és állítólag a vécében ücsörögtél, és valami varázsigét mondogattál!

A szavaikat alig tudtam felfogni. Nem értettem semmit. Mit akarnak tőlem? Ki talál ki ilyen sületlenségeket? Én.. gyilkos?!

– E-elnézést. Szerintem összekeverték valakivel – mondtam, és hátrálni kezdtem. Ahogy én, úgy ők is léptek. Minden lépést egy másik követett. A szájukon a mosoly egyre szélesebbre húzódott, miközben újra és újra megtámadtak azokkal a szörnyű szavakkal.

„Gyilkos! Gyilkos! Gyilkos!” A fejemben minden visszhangzott, már a saját gondolataimat sem hallottam. A zavarodottságtól összeestem, a karjaimat a lábam köré fontam, lecsuktam a szemem, és összehúztam magam. Próbáltam kizárni magamból az ellenséges hangokat. Lassan kezdett minden lelassulni és összefolyni, mígnem csönd lett. Nem hallottam a fújó szél süvítő hangját, sem a lány hangos csámcsogását.

Lassan leemeltem a szemem elől a kezem, hogy lássam, mi történt. Talán elmentek? Sötét volt. Először azt hittem, csak csukva a szemem, hisz még mindig csordogáltak a könnyeim, így le is töröltem a nagy pulcsiujjammal őket, de semmi nem változott. A táj is más volt.

A fákon nem voltak levelek, mind a földre hullva hevert. Megpillantottam egy ötven év körüli férfit, aki

épp azokat a szomorú barna faleveleket sepregette. A hely templomhoz hasonlított. Alul ki volt világítva, bár ne lett volna. Régi stílusúnak nézett ki, régi is volt. A falak hol repedeztek, hol félig már nem is voltak. A fafalak elkorhadtak, az összeomlás szélén volt az egész. Hatalmas tornyai viszont stabilan karcolták az eget. Talán felújítás alatt van. Az ablakban néha kis lámpással elsétáló embereket láttam. Nem vettem észre, viszont a sepregető bácsi odajött hozzám, aggódalmas tekintettel.

– Neked nem kéne itt lenned. A gyerekeket itt nem látják szívesen. Mire vársz? Fuss már! Menekülj!

Nem értettem, mire gondol. Azt állítja, hogy valami üldözni fog, ha nem menekülök el, de én azt sem tudtam még, hogy hol vagyok.

Valami hideg szelet éreztem a tarkómon.

– Jaj, ne.. Már itt is van. Bújj el valahol, és reménykedj, hogy nem fog elkapni! – mondta az öreg sürgezően. Bizonytalan voltam, de hallgattam rá. Elkezdtem futni, futni, de úgy, ahogy csak a lábaim bírták, és elbújtam egy bokor mögé. Sűrű ágai elbújtattak, mégis volt egy kis rés, ahol megleshettem, mi is fenyeget engem.

De kitekintve csak azokat a srácokat láttam, akik nemrég belém kötöttek. Annak ellenére, hogy felébresztették bennem a gyűlöletet, amint megláttam őket, úgy éreztem, segítenem kell nekik. Már épp álltam volna fel a bokorból, amikor megláttam azt a hatalmas sötét valomit, ami épp értük nyúl.

Ábrahám Eszter

Január 29-én a középiskolásoknak rendezett koncertsorozaton belül Rimszkij-Korszakov: Seherezádé című művéből hallhattunk részleteket. A hangversenyen Gyüdi Sándor, a Szegedi Nemzeti Színház igazgatója vezényelt. Beszélgetésünk időpontjában még nem tudhattuk, azóta viszont kiderült, hogy a direktor úr újabb öt évre a színház élén marad. Akik kérdezték: Katona Boglárka és Mikó Anna tanárnő.

Kép forrása: <http://www.szhaz.szeged.hu>

K. B. – Hogy szoktak általában reagálni ezekre a koncertekre a fiatalok?

– Tisztában vagyok vele, hogy a fiatalok érdeklődését nagyon nehéz megragadni, és ráadásul a zenei világból a komolyzene nem a legfontosabb rész. Ezért nagyon fontos, hogy mit játszunk, és hogyan játsszuk. Jól kiválasztjuk, hogy mi legyen az a program, amit itt előadunk, mert vannak a komolyzenének olyan darabjai, amit tizenéves koromban én is unalmasnak találtam, hát nem ezeket tűzzük műsorra.

A jó zeneválasztáson kívül az is fontos, hogy adjunk ehhez fogódzókat. A műsorokhoz egy kis ismertetés is tartozik, és ehhez is meg kell találni azt az érdekes személyiséget, aki nem papírízűen, hanem humorral és az érdeklődést felkeltő módon tálalja a zeneműveket.

K. B. – Van valami más célja is a bevezető „beszélgetős” résznek azon kívül, hogy megismerjük a zenének egy részét?

– A zenére azt szokták mondani, hogy olyan művészet, amelynek az élvezetéhez nem kellene ismeretek. Ez valóban így van, tehát teljesen tudatlanul is lehet élvezni egy szép zenét, de sokkal több szépség tárul fel az ember számára akkor, ha bizonyos ismeretekkel rendelkezik. Egyszerűen ha például a hangszereket ismeri, akkor az is egy külön öröm, külön élvezet, és a műnek mélyebb átélését jelenti, hogyha felismeri azokat a hangszereket az ember, amelyeken megszólalnak a dallamok.

K. B. – Ez a mű eredetileg a Seherezádéhoz íródott, vagy utólag találták ki hozzá a történetet?

– A zeneszerző mindig nyer valamiféle inspirációkat. Például keleti mesékből, amik az Ezeregyéjszaka meséiben össze vannak gyűjtve. Ő akart írni keleti zenét, és, miután a fejében összeállt, hogy miféle karakterű zenét akar írni, azt hiszem, ahhoz választotta ki azokat a meséket, amelyeket támpontul mellékelni lehet. De nem arról van szó, hogy vette volna a meseszövegeket, és azokat meg akarta volna zenésíteni, mint mondjuk egy operában vagy musicalben.

K. B. – Szoktak a fiatalok olyan koncertekre is járni, amelyeket nem iskolásoknak terveznek?

– Hát, van, aki igen, van, aki nem. A komolyzene nem a legfiatalabb korosztály zenéje, ezt én nagyon jól tudom. Általában az ilyen koncertek közönsége az átlagéletkort tekintve idősebb. De soha nem csökken a közönséglétszám, tehát valahogy mindenki megéri rá, és belép abba a korosztályba, ahol rendszeres fogyasztójává válik. Nem döntő a fiatalok részvétele a komolyzenei koncerteken, de azért panaszra nincsen okunk, és például azért csinálunk ilyen középiskolás hangversenyeket, vagy játszunk sokszor akár utcán, téren és egyéb helyeken, hogy hátha valaki véletlenül találkozik komolyzenével, vagy azért, mert iskolai kötelező elfoglaltsága, de mégis rákap arra, hogy hátha ez nem is olyan rossz dolog, és utána már tudatosan is keresi.

M. A. – Jó kezdeményezés volt a színház részéről annak idején a jutalombérlet, amely nem a komolyzene, hanem a színház iránti érdeklődés felkeltését segítette a középiskolások körében.

Miért szűnt meg ez a lehetőség? A diákjaink örömmel éltek velem, és több olyat ismerek, aki azóta rendszeres bérletvásárló lett.

– Hát igen. Az igazság az, hogy akkor, azokban az években az állami támogatás kedvezőbb alapon történt. Ezeket a jegyeket, bár tulajdonképpen ingyen tudtuk adni így a belépési lehetőséget, mégiscsak be tudtuk számítani a nézőszámunkba. Közben szigorodott az állami támogatás alapjául szolgáló számítási rendszer, és most az a néző, aki a normál helyár felét el nem érő összeget fizet, nem is számít nézőnek. Tehát tulajdonképpen arról van szó, hogy ezt most már nem nagyon engedhetjük meg magunknak. Viszont próbálunk a helyébe olyanfajta lehetőségeket találni diákkedvezményekkel és akciókkal, hogy mégiscsak be lehessen jutni minél olcsóbban. A mi alapvető érdekünk nem az, hogy minél több jegybevételünk legyen, hanem az, hogy minél több nézőnk legyen. Csak ezt addig a határig lehetett kiterjeszteni az ingyenes vagy nagyon kedvező lehetőségekkel, ameddig ez a fizető jegyvásárlást nem csökkenti lényegesen. A diáklehetőségeket nem csökkentenénk, de ha a felnőtt nézők körében ez a lehetőség túlságosan köztudott és elterjedt, az gond.

M. A. – A mi diákjaink azóta szakképzősök lettek, és rendszeresen találkozom velük a színházban, illetve mesélik, hogy legutóbb mit láttak. A két évig tartó jutalombérletes akció a mi részünkről elérte a célját.

– Tehát becsábítottuk őket a színházba? Ezek szerint itt ragadtak, rákaptak erre. Mindenképpen jó, hogy elmondta, mert megjegyzem, és talán egy más formában, vagy valahogy jobban biztosítva azt, hogy az eredeti célunknak megfelelő legyen a felhasználása, akkor valahogy „visszalophatjuk” a dolgot.

M. A. – Hol tart most a színházigazgatói pályázat ügye?

– Ó, hát azt senki se tudja. Én se tudom. Megírtam, beadtam, de az elbírása nem az én dolgom. Ha jól tudom, február 22-én lesz az a közgyűlés, ami erről dönt, az addig terjedő dolgok pedig sajnos nem is szakmai, hanem inkább politikai terepen zajló viták.

M. A. – Milyen érzés ilyenkor ez a megmérettetés?

– Pontosan tudtam, hogy ez milyen lesz, tehát semmiféle csalódottságom ebben a dologban nincsen. El kell fogadni, hogy bizonyos vezetői állásoknak ez a sorsa. Én elszántam magam arra, hogy szívesen folytatom. Ha nem leszek a színháznak a főigazgatója, akkor egyéb szerepkörben leszek jelen a szegedi művészeti életben. Ez egyáltalán nem probléma.

M. A. – Akik megpályázzák ezt a posztot, azok többségükben itt legalábbis vendégként rendeznek, vagy mindenképpen itt vannak. Azért remélhetjük, hogy bármelyikük is lesz a győztes, a többiek itt maradnak, és élvezhetjük tovább a művészetüket?

– Én azt hiszem, hogy igen. Természetesen Juronics Tamás továbbra is Szegeden vezeti a kortárs balettet, és a színházban az ő balettelőadásai lesznek, és természetesen az is, hogy ha nem én leszek a színházigazgató, akkor is a szegedi szimfonikus zenekar vezető karmestereként ugyanúgy operaelőadásokon, koncerteken a szegedi művészeti életben jelen leszek.

Katona Boglárka

Mikó Anna

Tűz és víz

Iskolánk a hagyományak megfelelően a 2012/2013-as tanévben is divattervezői pályázatot hirdetett. A téma ezúttal a két ősi elem, a tűz és víz volt. Akik úgy érezték, megihlette őket a tűz színpompás tánca és perzselő ereje, vagy gondolatokat ébresztett benne a víz változatos arca, gazdag élővilága, megtervezhette a két elemhez kötődő ruházatát, kiegészítőit. A pályázat nyerteseit a karácsonyi ünnepségen jutalmazták.

I. helyezett: Szántó Ramóna (14.D) és Savanya Gyöngyi (14.D)

II. helyezett: Kovács Barbara (14.D)

III. helyezett: Molnár Boglárka (10.c) és Czipó Petra (14.D)

A pályázat nyerteseinek gratulálunk!

Iskolánk 2013. január 19-én, a Megyeházán tartotta a szalagavatót. Az erről szóló beszámolót a bál eseményeit most már másodszor közvetítő Móra Dominika készítette.

Az idén ismét megtisztelő feladatot kaptam a végzősök szalagavató bálján: másodszorra is konferálhattam ezen a szép eseményen. Tavaly elsőként nagyon meg voltam szeppevenve, de az idén kevésbé izgultam. Talán köszönhető ez a versenyeknek és a szerepléseknek.

Fél hatra kellett odaérnem a Megyeházára. Tavaly is ott volt a bál, így tudtam, mire számítsak. Mire odaértem, a tizenkettedikesek már fel voltak öltözve. Csak úgy pompáztak szebbnél szebb ruháikban.

Tóthné Bertalan Éva, az osztályfőnökük megölelte őket, közben mondott nekik pár biztató mondatot. Nagyon bensőséges jelenet volt.

A 12.f osztály következett. Táncuknak a Drohibidátoros vegyes zacc feles címet adták. Nagyon ügyesen adták elő, a koreográfia is ötletes volt.

Ezután Fűrész Csilla tanárnő osztálya, a 12.b szalagtűzése következett. A szalagtűzés után a 12.a tánca jött. A tánc és a zene hangulatos és vicces volt, ahogy a koreográfia is, amelyet Tar Vanda Jessica tanított be.

Mindenki nagyon egyedi és csinos volt. A fiúk is kitétek magukért, mind elegánsak voltak.

Hat órakor kezdődött a bál, amit Szabóné Diós Edit igazgatónő nyitott meg. Nagyon megható beszédet mondott, a vendégek, tanárok és diákok itták minden szavát.

A beszéd után a tizenkettedikesek előadták keringőjüket csodálatos hófehér ruháikban, majd a 12.a osztály szalagtűzése következett.

Majd ismét szalagtűzés következett, a 12.c osztályé. Az ő osztályfőnökük Bodorné Pataki Beáta. Miután lezajlott a tűzés, a Szeged Linedance Klub lépett fel.

A linedance a country zenére írt táncok műfaja, amellyel a klub már nyolcadik éve szórakoztatja a Szeged környéki közönséget. Őket tavaly nem láthattuk, az idén viszont köszönetnyilvánításképp szerepeltek. Így akarták meghálálni azt, hogy iskolánk már több éve támogatja őket. Mindenkinek nagyon tetszett a produkció, tapssal fogadták, és ugyanúgy búcsúztak tőlük a nézők.

A fellépés után még két osztálytánc volt soron. Az egyik a 12.b, akik nagyon találó címet adtak a koreográfiának: A Piték lázadása avagy mesék az elmúlt négy évből. Táncukat Juhász Szilvia és Tihanyi Anita tanította be.

Végül a szalagtűzéshez a 12.f osztály sorakozott. A szalagot Németh Zoltánné Torma Ida tanárnő tűzte fel. A műsort a 12.c zárta, produkciójuknak a Diszkóevolúció címet adták. A táncot Jenyei Lilla tanította be.

Nagyon megható és szép volt a bál. Az összes osztály kitett magáért, a tanári kar büszkén figyelte az előadásait. Az egyik pillanatban nevettek, a másokban könnyes szemmel kísérték végig a szalagtűzés menetét.

Azt gondoltam, hogy szinte ugyanolyan lesz az idei bál, mint a tavalyi, de tévedtem. Nagy tetszett, és alig várom, hogy jövőre is ott lehessenek, és sok ilyen élménnyel gazdagodhassak én is, és az osztályom többi tagja is.

Jövőre – tizenegyedikben – már mind ott leszünk.

Móra Dominika

Bajnokaink

A közelmúltban zajlott az iskolai asztalitenisz bajnokság és az osztályok közötti floorball-bajnokság.

A floorball eredményei

1. 12.c
2. 9.b
3. 10.f

A ping-pong eredményei

Lányok:

1. Berta Nikolett 11.c
2. Bozsogi Krisztina 12.c
3. Bodó Éva 12.c

Fiúk:

1. Kauczki Erik 9.b
2. Mányoki Bálint 11.a
3. Nagy Krisztián 11.a

Sorverseny

Az iskolanap egyik sporteseménye az osztályok közötti ügyességi váltóverseny volt. Ennek eredménye a következő lett:

1. 9.b
2. 12.a
3. 11.b

Az avantgárd vetélkedő győztes csapatai:

1. 12.a
2. 11.a
3. 13.gyá

A 2012/2013-as tanévben iskolánk nyolc dolgozatot küldött be a következő **Országos Egészségügyi és Szociális Diákkonferenciára**. A nyolcból három dolgozat jutott be a budapesti döntőre. A döntőbe jutott dolgozatok írói:

Ormándi Gábor

Fodor Máté

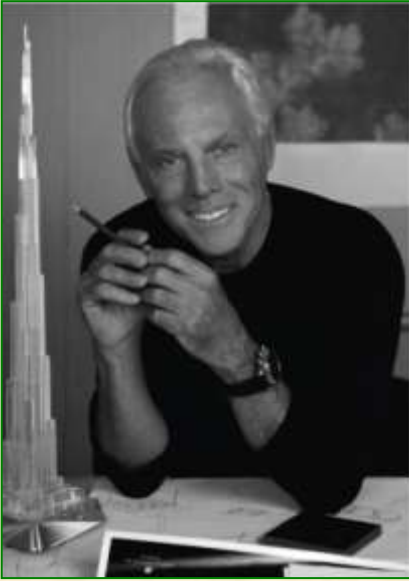
Olasz Nóra

Szeri Judit

Botzheim Boglárka

Fodor Roxana

Szép teljesítményükhöz gratulálunk!

Egy kis betekintés a divat világába, haladjunk ábécérendben: **Armani, Giorgio.**

Giorgio Armani 1934. július 11-én született Olaszországban. Szülei keményen dolgoztak azért, hogy orvosnak tanulhasson.

Ő azonban abbahagyta az egyetemet, és a fotózást választotta. 1957-ben besorozták katonának, így fel kellett adnia álmait.

A kötelező szolgálat után Milánóban talált munkát mint kirakatrendező, később egy áruház férfidivat-osztályán dolgozott beszerzőként. 1964-ben úgy döntött, hogy összehozza a Hitman férfikollekciót Nino Cerruttinak.

Sikere után az Ungaro és a Zegna divatházaknak dolgozott. 1974-ben Sergio Galeotti (építész) segítségével hozta létre a Giorgio Armani férfidivatmárkát, ezt 1975-ben követte a női részleg. Elegáns, új szabásvonalú öltönyei, valamint nőknek szánt, modern, kissé férfiasabb kollekciói újdonságként hatottak.

Az igazi sikert az Amerikai dzsigoló című film hozta meg, amiben Richard Gere-t (a főszereplőt) öltöztette.

Később napszemüvegeket, fürdőruhákat, gyermekruhákat, parfümöket és ékszereket is kiadott. Giorgio Armani néhány évtized alatt szerzett előkelő helyet magának a többszáz éves divatházak között.

Czipó Petra
Savanya Gyöngyi

Tavaszi előzetes az Armanitól

Érzéki nőiesség, férfias szabásokkal. Hideg színvilág és kifinomult, sportos elegancia jellemzi az új kollekciót. A 2013-as kreációknál a leheletfinom, vízfényű anyagok dominálnak, melyek könnyed, lebegő szabásokkal találkoznak, néhol azt az érzést keltve, mintha selyemhálóingek és –pizsamák lennének.

A hideg szürke, a mentazöld, illetve a fekete és fehér tónusok határozottságot sugallnak, valamint az átláthatóság érzetét keltik a letisztult szillettekkel, ám a púderes árnyalatok bájos melegséget csepegtetnek a felhozatalba.

http://www.retikul.hu/probafulke/armani_2013_resort_tavasz alapján írta:

Nagy Piroska

Az alábbi rajzot Dudás Klaudia még hatodikos korában rajzolta. Ezzel kívánunk minden kedves olvasónknak kellemes húsvéti ünnepeket, jó pihenést!

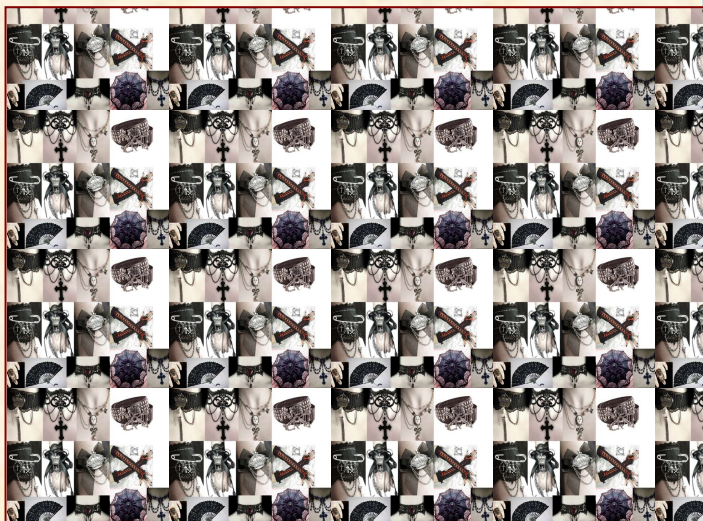

Goth stílus

Informatikai adatgyűjtés órára kiselőadást kellett készítenünk egy általunk választott divattervezőről vagy divatstílus-irányzatról. Én a Goth stílusról írtam. Ez a stílus az 1970-es években alakult ki, az akkori divattrend ellen. Legfontosabb funkciója az önkifejezés lett.

A gothok nem siránkoznak a rossz és a halál felett, hanem elfogadják, és amíg be nem következnek, élvezik az életet, alkotnak és elmélkednek. Megtalálják a rosszban, csúnyában a szépséget, a különlegességet.

Művészellemek. Sokszor és eléggé elvont gondolkodásúak. Öltözködés szempontjából a stílus alapjaként a középkori gótikus divat szolgál.

A legismertebb ruhák a földig érő szoknya, a szabós ing és a csipke.

A kiegészítők általában ezüst ékszerek, kesztyűk, láncok, szegecselt övek, rózsafüzérek vagy keresztetek. Smink szempontjából sápadt fehérre alapozott bőr a divat, feketével kihúzott szemek, az ajak vagy vértelenül fehér, vagy fekete, esetleg vérpiros. Körmeiket is vagy feketére, vagy pirosra lakozzák. Nekem ez a stílus azért tetszik, mert szerintem különleges a többi divatstílus-irányzathoz képest. Remélem, minél többen megszeretik.

Nagyimihály Márta

A víz világnapja

Március 12-én, kedden három órakor kezdődött a vetélkedő. Gyorsan berendeztük a termet. Kaptunk ropit és vizet, amit elég gyorsan elfogyasztottunk.

Miután a tanárnő elmondta a vízállást, és hogy hogyan fog zajlani a vetélkedő, jöttek a feladatok. Voltak viccesek és komolyak is egyaránt.

A legjobb feladat a vízkóstolás és a versírás volt. Komolyak nem igazán tudtunk lenni, mert az egész vetélkedőt végigneveztük, de próbáltunk figyelni is. Szereztünk pluszpontot a rablós feladatnál. Nagyon jól éreztük magunkat.

A vetélkedőn tizenkét csapat volt, mi hármasholtversenyben az öt-hetedikek lettünk. Kaptunk egy oklevelet és gyümölcsöt is. Azt hiszem, jövőre is elmegyek.

Katona Boglárka

Egészségügyi szakképzős tanulóink október 27-e és november 24-e között Dániában jártak. Élménybeszámolójukat **Cser Dorottya**, **Fodor Máté**, **Ormándi Gábor** és **Vancsik Enikő** írásaiból állítottuk össze.

Irány Dánia! Éjszaka indultunk útnak, és egész nap utaztunk. Kb. 2 óra körül érkeztünk meg Vordingborgba, ahol Bente elvitt minket a szálláshelyre. Kipakoltunk a ruháinkat, kicsit otthonossá tettük a helyet. Bente elmondta, hogy ki hol lesz gyakorlaton, megbeszéltük a kérdéseinket, és miután elkészöntünk tőle, elindultunk biciklivel felfedezni a várost. Lementünk a kikötőbe, és sétáltunk a parton. Estére már nagyon elfáradtunk, mert már 36 órája fent voltunk.

2012. október 28.

Délelőtt elindultunk Koppenhágába vonattal. Az út körülbelül másfélórás volt, de nem unatkozunk, mert a friss élményekről beszélgettünk.

Koppenhága nagyon szép és nyüzsgő város. Akármerre néztem, mindenhol csodaszép épületek voltak. A Tivoliban halloweeni hangulat uralkodott, a környékén boszorkányok és tökök voltak. Végigjártuk a város nevezetességeit, a Hableány-szobrot, az Új kikötőt, az Andersen-szobrot, az új operaházat, a botanikus kertet, és még sorolhatnám. Nagyon magával ragadott a város hangulata.

Mire felszálltunk a vonatra, már nagyon elfáradtunk ezen a napon is. Estére közösen vacsorát főztünk, és megbeszéltük a napot.

2012. október 29.

Reggel fél 8-ra jöttek értünk a testvériskolából, hogy elvigyenek minket a gyakorlati helyre. Engem Gáborral Membe vittek, a Solhoj idősek otthonába. Az intézetvezető főnövér nagyon kedves volt velünk, azonnal körbe is vezetett minket az épületben, és bemutatott mindenkit, még a konyhában dolgozókat is, akik szintén aranyosak voltak velünk. Utána megbeszéltük, hogy az első héten Gábor fog a házi ápolást végző nővérrel kijárni a betegekhez, én pedig az épületben maradok, és a következő héten cserélünk.

Elsebet az egyik mentorunk az épületben, aki foglalkozik velünk, megmutat mindent, és vele együtt látjuk majd el a betegeket, míg itt vagyunk. A nap közepén pedig Gabiért jött az otthonápoló nővér.

Elsebet nagyon jól beszéli az angolt, ezért könnyen tudunk beszélni, és könnyen megértjük egymást. Megismertem a betegeit, és az első nap egy rövidke bepillantást kaptam az intézmény életébe.

2012. október 30.

Az első gyakorlati héten egy ápolónővel jártam ki házakhoz, addig Máté az intézményben volt a mentorával. Minden reggel fél 9-kor indultunk a Solhøjból. Gyógyszereltem, vércukrot, vérnyomást, szaturációt mértem, sebeket kötöztem és stoma zsákokat cseréltem. Meglepődtem, amikor mondták, hogy a felfekvéseket hámosító krém helyett mézzel kezelik.

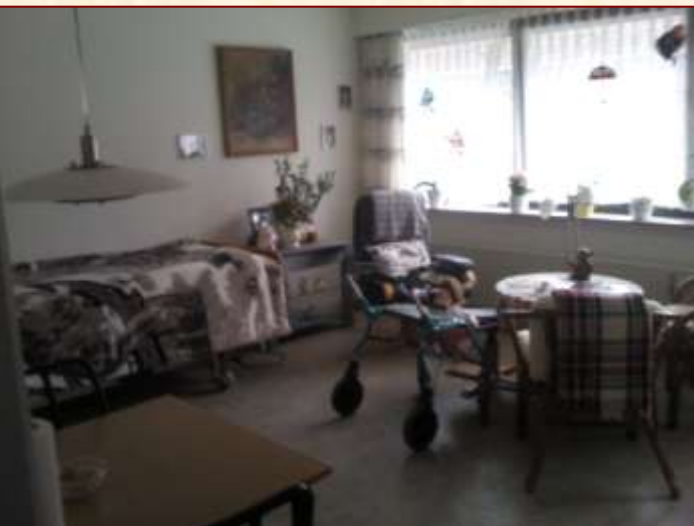

2012. október 31.

Reggel fél 9-kor Katrine, egy diplomás ápolónő jött értem a Solhøj bejáratához. A nap folyamán több érdekes beavatkozást végeztem el. Például egy ALS-es betegnek kicseréltem a gyomorszondáját, intramuszkuláris injekciót adtam be, és szaturációt mértem egy COPD-s betegnek. Az autóban Katrine megmutatta a mobiltelefonján a betegek állapotának követésére szolgáló alkalmazást.

2012. november 1.

A beteglátogatás közben Katrine-t telefonon hívta az egy páciense, mert erősen szédült. Azonnal a helyszínre siettünk, és mentőt hívtunk. Sajnos nem volt lehetőségem megnézni a mentőautó felszerelését, mert a mentősöknek sietniük kellett a legközelebbi kórházba. Az utolsó páciensnek én szúrtam be a PCA kanült, melyen keresztül a fájdalomcsillapítót kapja.

2012. november 2.

A hét utolsó napja izgalmtól mentes volt. Az ápolónővel csak gyógyszereket osztottunk ki, és vérnyomást mértünk. A gyakorlat után otthon ebédeltünk, majd aludtunk egy órát. Este a nyakunkba vettük a várost, és este tíz óráig sétáltunk Vordingborgban.

2012. október 30 – november 2.

Gyakorlat

Az első héten megfigyeltük a munka menetét, és segédkeztünk a napi rutin elvégzésében. Főként alapápolási és gondozási feladatokat kaptunk. Reggel ébresztés, tisztálkodási feladatok elvégzése, higiénias szükségletek kielégítése, öltöztetés, ágyszívás, gyógyszer beadása, etetés, betegvezetés stb.

Egy osztályon átlagosan 8-9 beteg van, így sokkal több figyelem, törődés és gondoskodás jut egy betegre. Fontos, hogy a beteg elégedett és jókedvű legyen, ezért az ápolás során figyelembe veszik az egyéni igényeket és kéréseket.

Az osztályon, amelyen az első heti gyakorlatunkat végeztük, olyan idős betegek vannak, akik stroke-on vagy valamilyen agyi történésen estek át. Emiatt speciális gondozást és fejlesztést igényelnek.

Hétvége

A szombati napot Vordingborg részletesebb megismerésére szenteltük. Délelőtt szétnéztünk a belvárosban, majd elkerekeztünk a tengerpartra, ahol megnézzük az Ore strandot, és az ott található világítótornyot.

A tenger látványa lenyűgöző volt, és az időjárás is nekünk kedvezett. Útközben megfigyeltük a dán épületek és kertek jellegzetességeit.

A vasárnapot geocachingeléssel töltöttük, melynek során számos elrejtett ládát fedeztünk fel a városban. A hétvége maradék részében pihentünk, így újult erővel vetettük bele magunkat a következő heti gyakorlatba.

November 5-9.

Gyakorlat

A második héten a megfigyelés, és az apróbb feladatok elvégzése mellett már önálló munkákat is kaptunk. Egy másik osztályra kerültem, ahol megismerhettem az ottani munkarendet is, és tovább bővíthetem szakmai tapasztalataimat. Itt is alapápolási, és gondozási feladatokat kaptam. A napi rutin ellátása mellett megtanították a szondatáplálást, és a hét folyamán ennek gyakorlását végeztem. Sikerült jó kapcsolatot kialakítanunk a többi ápolóval, és jól megértettük egymást, a kölcsönös kommunikációt angol nyelven folytattuk.

Kedden és csütörtökön felmentünk az otthonhoz tartozó Training Center-be, ahol az idős betegeket különböző fizioterápiás kezeléseket részesítik.

Egyéni fejlesztéseket, valamint az izmok állapotának javítására irányuló terápiát kapnak.

Megnézhettünk néhány foglalkozást és terápiás kezelést is.

Számomra a legérdekesebb az volt, hogy Training Centerhez tartozik egy konyha is, ahol az ott lakó idős emberek szoktak sütni különféle süteményeket terápiás jelleggel.

Ezzel is javítják a mozgás-koordinációt, az egyensúlyozást és a finommozgást.

2012. november 10-11.

Szombaton biciklitúrára mentünk egy keskeny félszigetre. Útközben felfedeztük a Rosenfeld kastélyt, a hozzá tartozó japánkertet, és geocaching-eltünk. Útközben találkoztunk vadászokkal is, mert a szigeten vadásztalálkozó volt. Sajnos nem tudtunk végig menni, mert az utat tehének állták el. A GPS szerint 31,5 km-t bicikliztünk.

Vasárnap elmentük a következő munkahelyet megnézni, Vintrsbolle-t, Hazafelé egy erdei bicikliúton jöttünk, ami a tengerpart mellett vezetett. Este bevásároltunk egy közeli boltban és vacsorára pizzát süttünk.

2012. november 12-16.

Ez volt a harmadik hét. Ekkora már nagyon könnyen mentek a dolgok, és ami a legjobb volt az egészben, hogy egyre több dolgot csinálhattunk egyedül.

Ezen a héten járhattunk új betegeknél is, akiknél új eszközöket, módszereket és praktikákat tanultunk meg.

Ezen a héten jött két új beteg is az intézménybe, akiknek megfigyelhettük az elszállásolását és az egyéb ilyenkor szükséges dolgokat. Ekkora Vibeke megmutatta nekünk, hogy hogyan működik a számítógépes rendszerük.

Láthattuk, hogyan történik a dokumentáció. Hétfőn vacsoráznunk mentünk Bentével és a munkahelyeink vezetőivel, illetve Laneval, aki szintén tanár a testvériskolában. Nagyon jól telt az este, tradicionális dán karácsonyi menüt kóstolhattunk. Sokat beszélgettünk és nevetgeltünk, miközben egyre jobban megismertük egymást. Csütörtökön elmentünk Bentével a Mon szigetre.

Nagyon jó testmozgás volt, mire megmásztuk a kb. 500 lépcsőfokot lefelé, és később vissza is. Izgalmas volt, mert a tengernek azon partján, ahol jártunk, nagyon sok fosszília volt, és sikerült találnunk néhányat.

A sziget után Lanehoz voltunk hivatalosak vacsorára. Külön kérésre ismét tradicionális dán ételeket kóstolhattunk. A vacsora után elmentünk Lane lányának iskolájába, mert éppen egy zenés estét tartottak, ami nagyon jól sikerült.

2012. november 17-18.

Az utolsó hétvégére úgy döntöttünk, hogy körbejárjuk Vordingborgot pár geocaching koordinátával. Aznap nagyon hideg volt, 2 fok, úgyhogy pár óra múlva be is fejeztük a „hajtóvadászatot”, és elmentünk vacsorát vásárolni. Vasárnap pihenéssel töltöttük a napot.

2012. november 19-23.

Eljött az utolsó hét. Egyikünk sem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan elmegy három hét. Hétfőn este vacsoráznunk voltunk Sys-nél, ahova Vibeke is hivatalos volt. Újra belekóstolhattunk a dán ízvilágba, ami nekem nagyon tetszett. Ezen a héten a gyakorlaton már nagyon sok dolgot bíztak ránk, hogy végezzük el egyedül, és ezek nagyon jól mentek.

Szerdán meglátogattuk a testvériskolát, a SOSU-t. Körbejártuk az egész épületet, sőt, voltunk az új szárnyban is, ami még csak félkész állapotban van.

Ebéd után elmentünk Bentének a birtokára, ahol ő süttivel, kávéval és teával fogadott minket. Ezek után lovagoltunk. Utoljára kisiskolás koromban ültem pónin, úgyhogy eleinte féltem a helyzettől, de hamar beleszoktam.

Csütörtökön kaptunk kölcsön egy mérleget Sys-től, így aznap már el is kezdtünk csomagolni, hogy tudjunk, hányadán is állunk a kilókkal, mennyi követ kell Dániában hagyni, amiket a Mon szigeten szedtünk össze, és mennyi édességet vihetünk haza az otthoniaknak.

Pénteken már nagyon nehéz volt pihenni az izgalom miatt, de valamennyit muszáj volt a hosszú út előtt. Nekem három órát sikerült aludni.

2012. november 24.

Hajnalban háromkor csörgött az ébresztő, mert Bente négyre jött értünk. Jobbnak láttuk, hogy a hajnali ötórás vonattal menjünk Koppenhágába, nehogy bármi baj legyen, és ne érjük el a gépet.

Így három órával hamarabb a repülőtéren voltunk, és ez pont arra volt elég, hogy szépen, nyugisan körbejárjuk azt a hatalmas épületet, és legyen időnk elolvasni minden táblát, nehogy eltévedjünk. :)

Szerintem nagyon könnyen vettük ezt a feladatot is, már majdnem olyan volt, mintha évek óta ismertük volna a koppenhágai repülőtér.

A repülő harminc perc késéssel el is indult, bár ez nem befolyásolta a tervezett leszállás idejét. Ezután megkerestük a csomagjainkat, majd a transzfert, ami egészen hazáig hozott minket.

Rengeteg új élményre, tapasztalatra, tudásra, és főként új kapcsolatokra tehattünk szert. Jó volt újra kolezosnak lenni egy kicsit. :) Nagyon tetszett a dán mentalitás, a rendszer, amiben élnek, az ország helyzete, és nem utolsósorban a dán ízek.

Én sosem hittem volna a kirándulás előtt, hogy valaha is elmennék itthonról külföldre dolgozni, de ezt most már nem így gondolom. Örülök, hogy tudtam fejleszteni angoltudásomat, és megtanultam új eszközöket használni.

Nagyon nagy köszönet illeti tanárait, akik segítettek, hogy ebben a kirándulásban részt vegyek, köszönöm Bentének, aki segített, amikor szükségünk volt rá, végül, de nem utolsósorban Vibekének és Sysnek a rengeteg segítségért, amit nyújtottak nekünk, hogy könnyebb legyen a munkahelyen és a munkahelyen kívül egyaránt.

*Cser Dorottya
Fodor Máté
Ormándi Gábor
Vancsik Enikő*

Iskolánkból már több éve mehetnek diákok Finnországba egyhónapos szakmai gyakorlatra. Bár a kint tartózkodás nem olyan izgalmas, mint a Mátrix filmek, sok érdekes dolog történhet az emberrel. Nekem már négy alkalommal volt szerencsém diákokat kikísérni, és egy-egy hetet eltölteni Hämeenlinnában. (Sokak szerint ez inkább szerencsétlenség, hisz a tél közepén kell utazni, de én élvezem a finn teleket és az igazai havat.)

Kiutazásaink közül talán a legelső volt a legkalandosabb, ugyanis a magyarországi hóhelyzet miatt a gép nem tudott felszállni, és mi reggel nyolctól ott várakoztunk a reptéren étlen-szomjan, egészen este hatig. Pesti ismerősök hoztak innivalót, és megdézsmáltuk az ajándéknak szánt csoki egy részét is, mert a reptéri büfé árait nem a mi pénztárcánkhoz szabták. Azután este hatkor bejelentették, hogy aznap már nem száll fel egy gép sem, így írtam a finneknek egy sms-t, hogy ne várjanak, csak másnap megyünk. Ehhez képest negyedóra múlva közölte a hangosbemondó, hogy mégis indítanak járatokat, többek között Helsinkibe is. Gyors telefon a finn tanárnőnek: bocs, de mégis megyünk. Így délután két óra helyett éjfélkor landolt a gépünk.

Sokan mondják, hogy de jó nekem, hogy egy hétig pihenhetek, és a diákok is örülnek, hogy elmaradnak az órák, de a kintlét jelentős része ügyintézással telik, be kell szerezni a következő pályázathoz szükséges anyagokat, különböző igazolásokat kell kérni különböző helyekről. A diákoknak segíteni kell, hogy eligazodjanak egy teljesen másként működő iskolarendszerben, így estére az ember pont úgy elfárad, mintha tanított volna.

A finn tanárok mindig próbálnak érdekes programokat keresni, és mivel Finnországban sokkal nagyobb tisztelet van a kézművességnek, rengeteg ilyen jellegű kiállításra jártunk. A diákok önmegvalósításának sem szabnak gátat, ha a rájuk bízott feladattal már kész vannak. Az alkotásban való szabadságuk és kreativitásuk is sokkal nagyobb, mint a magyar diákoknak. Így láttunk cukorkás papírból készített estélyi ruhát és magassarkút viselő fiatalembert is.

Az iskolában mindenki nyugodt, nincs csengő, de a diákok ott vannak időben az órákon, ha a tanárnak más elfoglaltsága akad, akkor is végzik a dolgukat, és hiába van vége az órának, ha nem végeztek a munkájukkal, ott maradnak és befejezik. A tanárhoz akkor fordulnak segítségért, ha végképp elakadtak. A munkadarabokat nyugodtan otthagyhathják a teremben, nem fog másnapra eltűnni, bár a termeket nem zárják. Ugyanígy senkinek sem jut eszébe, hogy a gépekben kárt tegyen. Örülnék, ha ez nálunk is így lenne.

Amit szívesen lecserélnék, az a menza. A középiskolásoknak ingyenes. Minden étkezésnél van egy főétel, ez általában hús vagy hal valamilyen szósszal, és ehhez szabadon lehet választani köretként krumplit, párolt zöldséget és salátát. Bár vannak érdekes kombinációk, mint a cékla banánnal. És mindenki annyit szed, amennyit akar.

Sőt, még tej is jár az ebédhez, ebből van laktózmentes is. Összességében jó lenne egy ilyen finn iskolát és oktatási rendszert (és fizetést) idevarázsolni. :-)

Puskás Enikő

Irány Finnország!

A sikeres Leonardo da Vinci mobilitási projekt pályázatának köszönhetően ebben a tanévben is négy diák és két tanár utazhatott Finnországba négyhetes szakmai gyakorlatra. A pályázók kiválasztása és felkészítése után 2013. január 19-én indultunk útnak.

A 14. évfolyamos ruhaipari technikus Mészáros Eszter, Kiss Melinda, a divat- és stílustervezők közül Szántó Ramóna és Bán Dóra utazhatott a finnországi Hämeenlinnába.

Balogh Puskás Enikő angoltanár és én a diákokkal tartottunk.

Az volt a feladatunk, hogy egy hétig segítsük a diákok új környezetbe való beilleszkedését, hogy zökkenőmentesen kezdhessék a munkájukat. Nekem a szakmai gyakorlat programjának megvalósulásáról kellett gondoskodnom.

A diákok még nem ültek repülőgépen, így az indulásig izgalomuk fokozódott, de a magasba emelkedő gép ablakából látott, jégbe fagyott világ elvarázsolta őket.

Helsinkiből a finn iskola kisbuszával egyórás utazás után érkeztünk a jól fűtött kollégiumba, ahol kettesével mindenki elhelyezkedett.

Az első hét mozgalmasan telt, hisz a környezeten kívül a szokások is mások, mint nálunk – így ezekkel ismertettük meg a diákjainkat.

A következő napokban a szakmai program mellett a finn tanárnők elvittek bennünket Tampere városába, ahol a múzeumok és kiállítások mellett a helyi kézműves műhelyeket is meglátogattuk. Nekem a tamperei kilátó látogatása tetszett – nemcsak azért, mert egy filmforgatásba csöppentünk, és finom süteményt ehattunk, hanem azért is, mert a kilátó egy fenyőerdő közepén van, és két befagyott tó veszi körbe, így csodálatos látványban volt részünk. Tanulóink azóta visszaérkeztek, így ők folytatják a következő oldalon.

Nagy Piroska

Az első tanítási napon a tanműhelyeket (kalaposműhely, varrodák, szövöde) és az ebédlőt néztük meg, és megismerkedtünk a finn tanárokkal és diákokkal is. Tanulóink meglepődtek a tágas és gazdagon felszerelt tanműhelyeken.

A varrodában szálvágós varrógépeken dolgoznak, és számos speciális gép (rejtett öltésű varrógép, gomblyukázó gép, hímzőgép stb.) is megtalálható. Az első feladatuknál ki is próbálták lányaink a szálvágós gépeken a varrást, és – a helyi tanárnő meglepetésére – gyorsan elkészültek a munkadarabok.

A hämeenlinnai szakképző iskola az egyedi kézműves tárgyak készítésére helyezi a hangsúlyt.

A magyar lányok az első héten a finn színvilágot, a népi motívumokat és kézi öltéseket is alkalmazták a mintakendő készítésekor. Nagyon tetszett nekik a fonott párna kialakítástechnikája.

Mi újság veled? – Szűcs Zsuzsanna

Szűcs Zsuzsanna 2012-ben érettségizett iskolánkban. Jelenleg anyai örömök elé néz. Érzéseiről, terveiről Micziz Petra kérdezte.

- *Milyen terveid voltak érettségi előtt?*
- A régi céloom az volt, hogy legyen egy saját boltom. Aztán anyum rábeszélte, hogy menjek a Kossuth Zsuzsába tanulni, és akkor az volt a tervem, hogy leszek gyermekorvos vagy fogászati asszisztens!
- *Mennyire sikerültek a tervek, és most mik a terveid?*
- Mindig is nagyon családcentrikus voltam. Megismerkedtem Lacival, akivel tudtam, hogy családot szeretnék majd alapítani, ami össze is jött! További céloom, hogy jó anya és feleség váljon belőlem, és majd ha a pici olyan idős lesz, a további céloom az, hogy később boltvezető lehessenek.

Micziz Petra

Finnország, hiányozni fogsz!

A Leonardo pályázatnak köszönhetően a könnyűipari szakképzésben részt vevő hallgatóink egyhónapos tanulmányi úton vehettek részt Finnországban, ahol nagyon sok új és számomra érdekes élményt szereztek. **Kiss Melinda** és **Mészáros Eszter** beszámolóiból idézünk.

0. hét

Reggel 6:50-kor gyülekeztünk az iskola előtt, és már közösen, a kísérő tanárokkal együtt utazhattunk a Ferihegyi repülőtérre. Amikor odaértünk, megvettük a jegyeket, és becsekkoltunk.

Izgalmas volt a repülőút, főleg, mivel ablak mellett ülhettem, és láttam a gyönyörű tájakat. Lenyűgöző volt a felhők között repülni!

Aztán, amikor megérkeztünk Helsinkibe, egy finn tanárnő, Marita jött értünk, és az iskola kisbuszával és elvitt minket Hämeenlinnába. Szétnéztünk a nagyon tiszta és jól felszerelt kollégiumban, láttuk a konyhát, szaunát, konditermet, tévésobát is.

Másnap a tanárok elvittek minket kocsival az üvegmúzeumba, ahol megismertük az üvegekészítés történetét, és szép vázákat, poharakat csodálhattunk meg. Miután megnéztük az üvegmúzeumhoz tartozó boltot is, ellátogattunk egy kézműves házba, ahol horgolt, batikolt, kötött és még más különböző technikával készített tárgyakat nézhettünk meg.

Ezután egy bemutató kertbe és a „bolhapiacra” vitt az utunk, ahol vesszőből készített állatokat porcelánokat, ruhákat, párnákat, és még rengetegféle portékát kínáltak. Érdekes volt, hogy ez a hely nemcsak boltként üzemelt, hanem étteremként is funkcionált.

1.hét

A suliban körbevezettek minket. Megnéztük a varrodát, a szövő- és kalapostermet. Tágas helyiségekkel, modern gépekkel rendelkezik az iskola, nagyon jól felszereltnek találtuk. Az egyik teremben kenyértartót varrtunk. Voltak ott finn diákok is, akik nagyon csendesek voltak, ritkán szóltak egymáshoz is.

A suliban nagyon egészséges finn ételeket ettünk, és minden étkezéshez tejet ittunk. Ha kérdeztünk valamit, nagyon kedvesen válaszoltak és segítettek.

Másnap Marita elvitt minket Tamperébe, ahol először egy kilátóba mentünk. Volt ott egy kis kávézó is, ahol megkóstoltuk a finom finn fánkot.

Következő állomásunk egy hatalmas múzeum volt, ahol megnéztük a jégkorcs, játékos, cipős, állatos, tudományos, történelmi és egyiptomi kiállítást. Mindegyik érdekes és szórakoztató volt. Megnéztük a tamperei katedrális is, ahol, kívül-belül érdekes, modern festmények voltak.

Meglátogattuk az Alexander's templomot, ahol teát és egy kis süteményt is kaptunk. Aztán szétnéztünk néhány ottani butikban helyi alapanyagokat és ruhákat keresve.

Szerdán gyapjú anyagra kézi öltésekkel finn motívumokat varrtunk.

Kipróbáltuk a darazsolást is selyem anyagon, amin eleinte nehezebben ment, mint az ottaniaknak.

Az egyik finn tanárnő, Päivi meghívott minket aznap estére a házába pizzázni. Családias légkör volt, egy másik tanárnő is eljött. Sok-sok szarvasagancs volt a falon, amelyeken sapkák és kalapok lógtak, és volt szövőkeret is a szobában. Itt beszélgettünk arról, hogy a tanárnő hogyan szövi a ruháit. Közösen készítettük el a pizzákat. Nagyon jól éreztük magunkat, sokat nevettünk.

2.hét

Babát varrtunk, aztán újságokat, magazinokat nézegettünk, hogy mindenkinek legyen ötlete a ruhavarráshoz.

Elkészítettük a szabásmintát, aztán ismét egy kézműves technikát mutattak nekünk: horgolni tanultunk, ami érdekes volt.

Päivi Helsinkibe is elvitt minket kocsival, ahol elmentünk ruha- és ajándékboltokba. Láttuk a Parlamentet, a katedrális, és voltunk a kikötőnél, ahol megcsodálhattuk a nagy hajókat és a befagyott tengert.

Elmentünk a finn Nemzeti Múzeumba – kívülről úgy néz ki, mint egy templom – és megtekintettük az őskori leleteket, régi ruhaviseleteket, különböző díszítésű vetélőket. Különleges nap volt.

Másnap elkezdtük varrni a ruháinkat, majd megnéztük Hämeenlinna központját, és vásárolgattunk. Hétvégére maradt a mosás, főzés és takarítás.

3. hét

Hétfőn nem sokat voltam az iskolában, mert Ramit kísértem a fogorvoshoz. Nagyon sokat kellett várunk, hogy végre sorra kerüljön. Borzasztó volt nézni, ahogy fúrták a fogát, és azt, hogy mennyire fáj neki.

A hét további napjain fűzöt készítettünk próbaanyagból, csak ezután foghattunk hozzá a munkához azzal az anyaggal, amit az üzletben vásároltunk. A próbaanyag fűző elkészítése gyorsan és könnyen ment mindenkinek, sőt, aki akart, vállpántot is készíthetett hozzá.

Hétfőn négyesben elmentünk Helsinkibe, hogy még jobban szét tudjunk nézni. Elsétáltunk a buszmegállóig, majd több mint egyórás buszút következett, és a jegy se volt valami olcsó. Elmentük a bevásárló központokba, ahol rengeteg márkás boltot találtunk, csak az volt a gond, hogy a magas árak miatt nem sok mindent tudtunk vásárolni.

Megnéztük a sziklatemplomot is. A legszebb templom volt, amit valaha láttam. Először azt gondoltam, hogy hideg lesz bent, de kellemesen csalódtam.

Nagyon jó idő volt a kinti hideg levegőhöz képest. Egy kicsit eltévedtünk, de a finnek észrevehették, hogy mennyire kétségbeestünk, mert azonnal odajöttek hozzánk segíteni. Nagyon jólesett, hogy ilyen nyíltak.

A nap legjobb része számomra csak ezután következett. Az ázsiaiak pont azon a napon tartották az újévi ünnepüket, amit Helsinkiben megrendeztek az ott élő ázsiaiak számára. (Nálunk itthon ilyen nincsen.) A fesztiválon rengeteg ember nézelődött a butikok közt, ahol ajándékokat lehetett venni, ázsiai ételeket kóstolni, és színpadi mutatványokat nézhettünk.

Teljesen elvarázsolt. A lányok annyira nem élvezték, de kedvesek voltak, hogy kivárták, amíg én ötször végignéztem a butikokat. Nagyon hálás vagyok nekik.

Az újabb hosszú buszozás után még haza is kellett sétálnunk a buszpályaudvartól a kollégiumig.

Teljesen kimerültünk.

4. hét

Fűzöt készítettünk magunknak, szép anyagból. Én csipkét fogtam be a szabásvonalakba. Túll anyagot is használtam, hogy még érdekesebb legyen a fűzőm. A mintás anyagom és a bélés közé még egy merev anyagot is be kellett fogni, hogy tartósabb legyen a fűző. Hátközépen, bal oldalon egy alátétpántot is be kellett varrni. Ipari varrógépet használtam. Finnországban most éppen divat a fűző, ezért ajánlották fel nekünk, hogy mi is készíthetünk.

Az egyik délutánon a kollégium gondnoka meghívott minket egy partira. Húshagyó kedd volt, és akkor szoktak kolbászt sütni, habos fánkot enni. Egy kis erdei kunyhóban a finn kollégisták sütötték a kolbászokat, és szánkóztak is a hegyen. Nagyon fázunk.

A kollégiumba visszatérve lekváros, habos fánkot ettünk és forró teát ittunk hozzá, ami nagyon jól esett a fagyoskodás után. A gondnok próbált beszélgetni velünk, de sajnos olyan fáradtak voltunk, hogy egy mondatot se értettünk meg, csak nevetgáltunk szégyenünkben.

Másnap Päivi nem tudott bejönni a suliba, ezért a kalapos műhelyben voltunk. A feladatunk a kesztyűkészítés volt. Én nagyon élveztem, még soha nem készítettem kesztyűt. Kipróbálhattuk a BigShot kisgépet, amivel a dekorációt készítettük a kesztyűnkre.

Sajnos, amint leültem a varrógéphez, hogy megvarrjam a kesztyűmet, eltörtém a varrógéptűt. Nagyon megijedtem, de mellettem ült egy finn lány, aki megnyugtatót, és segített kicserélni a tűt. Hálás voltam neki. Ezután sokkal finomabban bántam a varrógéppel.

Kiszabtuk a kesztyűnket a szabásminta alapján, majd felvarrtuk a díszeket. Ezután összevarrtuk az ujjakat a kesztyűvel, és végül a szörme két oldalára varrtuk a gyapjúkesztyűt és a bélésanyagot. A bélést befordítottuk a gyapjúba, óvatosan, nehogy megsérüljenek a díszek.

Másnap folytattam a fűzőmet. Ringliket, lyukszege-

cseket készítettem a hátuljára.

A kalapos műhelyben volt egy kis szoba, ott dolgozhattunk. Az egész napunk azzal telt, hogy a szegecseket készítettük.

Majd felpróbáltuk a fűzőket. Päivinek nagyon tetszett, és behívta a többi tanárnőt is, hogy megnézzék, mit készítettünk.

Utolsó iskolai napunkon Päivi elkérte a munkáinkat, értékelte, lejegyezte, majd lefényképezte. Kifizettük az anyagokat is, amiket a suliban használtunk. Mivel az utolsó napon már nem varrtunk semmit, kihasználtam az alkalmat, és még egyszer, utoljára körbejártam az épületet, ahol egy egész hónapot töltötünk.

Lefényképeztem az alapanyagraktárt, a nagy varrodát, a kis varrodát, a gépeket, még a szövödébe is bementem fényképezni. A legeslegjobban a cérnatarató tetszett.

Meg akartam örökíteni mindent, hogy meg tudjam mutatni a családomnak és az osztálytársaimnak. Ezután felvettük az összes ruhát, amit készítettünk, és fényképeztünk, sőt, Päivi is készített fényképet. Átadtuk az ajándékokat is a tanárnőknek, és Päivi nekünk is adott ajándékot: egy bögrét kaptunk, amin rajta volt az iskola logója és neve.

Nagyon meghatott, mert nem számítottam rá, hogy ajándékot kapunk. Nagy öleléseket is kaptunk, ugyanis finneknél nem a puszi a szokás, hanem az ölelés. Nagyon hiányoznak, főleg Päivi, mert nagyon megszerettem.

Az utolsó délutánunkon még bementünk a városba vásárolni és enni. Vettem egy csipkeshokkint, ami Eevaliina Frigden tervező egyik kollekciójából való. Este összepakoltam a bőröndömbe, és rádöbbenem hogy mennyi ruhám nem fér be, ezért mindet magamra kell majd vennem.

Február 16-án, szombaton nyugodtan ébredtünk, átmentem Dóriékhoz beszélgetni, majd ebédet főztünk, mindent kipakoltunk, gyorsan felporszívóztam, és már indultunk is az iskola kisbuszával a helsinki repülőtérre.

Segítséget kellett kérnünk, mert nem tudtuk, hogyan kell regisztrálni a repülőre. Úgy éreztem, már sokkal bátrabban beszélek angolul, és boldog voltam, hogy meg is értették, amit mondtam.

Beadtuk a bőröndöket, és a mosdóban felvettük a sok ruhát, ami nem fért be. Nagyon jól szórakoztunk egymáson.

A repülés nem volt olyan borzasztó, mint amikor jöttünk, jókat beszélgettünk és ettünk. A reptéren már vártunk ránk Rami szülei, hogy hazavigyenek minket. Nagyon boldog voltam, amikor újra láttam a családomat.

Tanácsok a leendő kiutazóknak

A bőröndöket be kell csomagolni fóliába a reptéren, mert a csomagok könnyen megsérülhetnek pakolás közben.

Aki szereti a kínai tésztalevest, az vigyen magával minél többet.

Vigyenek magukkal pár csomag papír zsebkezdőt, mert kint a finn emberek nem használnak, és boltokban is nehéz megtalálni.

A magyaros ízek biztos, hogy hiányozni fognak, ezért vigyenek itthonról fűszereket, és hétvégén főzzenek maguknak a kollégiumban.

A finn csokoládét ajánlom mindenkinek, hozzon haza is, mert nagyon finom. A leghíresebb a Karlfazer és a Panda. Sőt, ajánlom a finn chips-eket is, és a szarvasszalámit, amivel megkínálhatják családtagjait.

Figyeljenek a vásárlásra is, nehogy úgy járjanak, mint mi, hogy nem fért bele a holmink a bőröndbe.

Nagyon köszönöm még egyszer a lehetőséget. Nem hittem volna, hogy valaha eljutok ilyen messzire és ilyen sok időre, vagy hogy repülön fogok utazni. Finnország nyugodt légköre nagyon fog hiányozni, ezt már érzem.

Kiss Melinda
Mészáros Eszter

A Hódmezővásárhelyi német tulajdonban lévő cég főként férfi kötött áru előállításával foglalkozik. Ebbe a remek gyárba látogathattunk el 2013. február 12-én.

Ezen a becses napon már elvarázsoltak azzal, hogy külön kisbuszt küldtek kis csapatunkért, és ha ez még nem lenne elég hízelgő, pogácsával és üdítőitalokkal fogadtak bennünket egy kényelmes kis előadóteremben, ahol még látszottak a kisebb táblák német feliratokkal és tervezetekkel. Ilyen környezetben szívesen hallgattuk az előadónk, a helyi igazgató tájékoztató jellegű előadását.

A kis összefoglaló sokat elárult a gyár profiljáról. Meséltek nekünk arról, hogy az üzemben kétféle kötött-áru gyártása folyik. Az egyik a síkkötött-gyártás, ami egyszerű és gyors, előállítása is gördülékenyen megy, s az ezzel az eljárással készült termékek olcsóbb kategóriába esnek. A másik jellemző termék a hurkolt pulóver, ami sokkal többszínű, értve ezen a mintázatot és az eljárás technológiáját is. Így persze érthető az is, hogy ezek a fajta pulóverek magasabb árkategóriába tartoznak.

Megtudhattuk, hogy a válság ellenére az üzlet virágzik, köszönhető ez az erős német gazdaságnak, mivel a gyárra nincs hatással a magyar állam, és itthon egyáltalán nem hoznak forgalomba a termékükből. A virágzásnak köszönhetően a März idén megkezdte egy új üzemcsarnok felépítését, ami akár 300 embernek is biztosíthatja a munkalehetőséget a jövőben, és a már meglévő csarnokban sem lesznek olyan szűkösen a dolgozók, ami jól jön, hisz évente több mint 500 000 pulóvert is legyárthatnak.

Miután mindenki teleitta és –ette magát az előadás alatt, elindulhattunk, hogy megtekinthessük magát a März szívét, az üzemcsarnokot és a gépeket. Az igazgató nem túlzott, amikor azt állította, hogy a dolgozók szűkösen vannak, valóban vigyázni kellett, hova lépünk, ennek ellenére mindenkit hajtott a kíváncsiság és mindenki igyekezett mindenhova odaférni (magyarul durakodtunk, főleg én). A látvány viszont megérte, sosem látott gépeket csodálhattunk meg működés közben. Láttuk, hogyan képezi a gép a hurkokat, és hogy hogyan kezel egyetlen ember néhol húsz gépet is egyszerre. Láthattuk a szabásgépet is, ami, bár akkor épp nem volt működésben, kérésre bekapcsolhatták, így azt is megcsodálhattuk.

Ami leginkább lenyűgözött ezen a helyen, az a főnökség közvetlensége, mert épp auditot tartottak, és még a német vezérigazgató is tartott nekünk egy rövid beszédet, emellett a dolgozók nyugodt aurája, az üzem tisztasága, a termékek eleganciája és a családias, mégis szakszerű hangulat volt. Arról nem is beszélve, hogy „lekenyereztek” minket pogácsával, üdítővel, ajándék tollakkal és még egy autós vízmelegítővel is.

Kulcsár Anita

Diáknap | (iskolanap, egészségnap)

Különös érzés volt számomra részt venni az Egészségnapon.

Különös, hiszen az első napomat töltöttem az iskola falai között, elvarázsolva a hangulattól, telve izgalommal, kicsit szerepzavarban, tanárként és tanulóként egyaránt. A programban előre bejelöltem, mi mindenre vagyok kíváncsi, mit szeretnék megnézni, kipróbálni.

Sajnos sok lehetőségről lemaradtam, de a gyakorlati teendőim egyeztetése után igyekeztem bekapcsolódni a programokba.

Jártam a tornateremben, bekukucsáltam az avantgárd vetélkedőre, tesztet töltöttem ki az aulában, és kipróbáltam a „Naposoldal” bemutatóján kínáló lehetőségeket is.

Nosztalgizva néztem a végzősök szalagavatós műsorát. Igazán büszkék lehetnek tanárok és diákok egyaránt.

Hiszen az utolsó évet jellemző hajrában volt idejük és energiájuk a műsorokat megtervezni, a szerepeket megtanulni, gyakorolni.

És nem utolsósorban volt bátorságuk kiállni az iskola apraja és nagyja elé mindezt bemutatni.

Az osztályok verses előadása fantasztikus volt. Látszott, hogy mindenki komolyan vette a feladatot, a rövid produkciók mögött gondos tervezés és felkészülés állt.

Sokszor olvasni az iskolák pedagógiai programjában, hogy „az iskolánk egymás tiszteletére neveli tanulóit”. Most nem kell ezeket a sorokat keresnem, az elfogadó-befogadó szemlélet jelenlétét teljes valójában megtapasztaltam, hiszen a nap folyamán egyetlen rosszindulatú megjegyzést, gúnyos nevetést sem tapasztaltam, csupán elismerő tekinteteket láttam és bátorító tapsolást hallottam.

Gratulálok a szervezőknek, a helyezetteknek, bár szerintem ezen a napon mindenki nyertes volt!

Sinyiné Nagy Éva
egészségfejlesztés-
andragógus tanár szakos hallgató

Akik dalra fakadtak

A diáknapra esett Csongrádi Beus és csapata első nyilvános fellépése is. Az egyik előadott számot a verses feladat ihlette, az Irodalmi sarokban olvasható. Vele és Gombkötő Ildikóval, a szöveg szerzőjével Katona Boglárka beszélgetett.

– Mikor alakult a banda?

Bea: 2012 szeptemberében, amikor írtam egy dalt, és megmutattam Ildinek, ő meg épp akkor kezdett el basszusgitarozni. Ezért összekovácsolódtunk, és elkezdtünk együtt zenélni. Elkezdtünk összeszedni embereket, Francit, Karcsit, Esztit.

– Ki alapította a bandát?

Bea: Én kezdtem el toborozni az együttest, mert volt egy versem, amit meg akartam zenésíteni. És egyedül nem ment volna. Sok munka volt benne, ezért számítottam mások segítségére is.

– Milyen zenei stílusban játszatok?

Bea, Ildi: Akusztikus, alternatív rock és népzenei stílus, de nem akarunk egy stílusra korlátozódni. Ami csak kifejez, az jólesik, és játszunk.

– Ildi, miért jöttél a csapatba?

Ildi: Miért ne? Sok jó ember hangszerrel, azzal nem lehet baj.

– Ki milyen hangszeren játszik?

Ildi: Beus gitáron, Karcsi billentyűs, Franci énekes. Eszti a hűtőfelelős, beugró gitáros. Én basszusgitáron és basszusfurulyán játszom.

Katona Boglárka

Diáknap – tizedikes szemmel

2013. február 19-én reggel 8 órától délután fél kettőig diáknapot tartott az iskola. Ez az egy nap volt, amire nem kellett tanulni. A legtöbben biztos jól érezték magukat.

Különböző programok közül lehetett választani. Két programon vehettem részt. Az egyik a sorverseny, amire önként vállalkoztam reggel, de sajnos nem tudtam végigjátszani, mert elhúzódott kilenc óráig. Nagy nehezen találtunk a helyemre mást, így mehettem a Mindent tudni akarok! vetélkedőre, ahol harmadik helyezést értünk el. Igaz, tavaly másodikok voltunk.

Az avantgarde vetélkedőre szintén három tanuló ment. Nem tudom, hogy mennyire tudtak felkészülni a tizenegyedikes anyagból. Mondhatom, a tizedikesek erre is képesek.

Fél tizenegyedtől mindenki a tornaterembe vonult a további programokhoz. Bevezetésnek Beus és csapata léptek fel, bevallom, nekem nagyon érthetetlenül hangzott, ezért nem tetszett. Utánuk a zumbások jöttek, most már értem, mi is valójában az a zumba. Ritáék hip-hop tánca nagyon tetszett. Jól betanították a kilencedikeseknek ezt a nagyon nehéz táncot. Ezek után a végzős és szalagavatós táncok következtek. A legtöbb tetszett. Reméltem, a miénk is jó lesz. Majdnem az utolsó szám volt az osztályok vicces verselőadása.

Nehéz feladat volt számunkra kétoldalas verset viccesen előadni, másoké pedig rövid és előadható volt. Jövőre jobbat szeretnénk az osztályelőadásokhoz. Ha lehetett volna, akkor eleve mindenkinek rövid verset kellett volna adni.

Végül eljött a nap zárópontja, az eredményhirdetés. Mindenkinek kiosztották a neki járó jutalmat. Ehhez képest nagyon jól éreztem magam ezen a napon, jól nevettem. Jövőre is megpróbálom a Mindent tudni akarok! vetélkedőt, hátha sikerül az első helyet elhoznunk.

Kelemen Szandra

Akik megpróbálták mindenhol ott lenni

A diáknap az iskolában eltöltött év egyik legjobb napja. Ilyenkor nincs tanítás, különböző programok vannak, és oda mérs az iskolán belül, ahova szeretnél.

De persze a kötelező sorversenyt sem lehet kihagyni, amit az egész 10.c utál, közöttük én is. Ettől eltekintve jó mulatság volt. Sokat nevtünk a feladatok közben. Meg is látszott, hogy komolytalanok voltunk, tizenháromból tizenegyedikek lettünk. Aztán elmentem Robival a termekbe sétálni.

A rajzteremben szuperhősökké váltunk. Érdekes és vicces módon. Például a folyosón kellett énekelni a „süss fel, nap” című gyerekdalt. Oda kellett menni tíz emberhez, és megkérdezni, ki szereti jobban a teát, mint a kávé. Alá is kellett íratni velük a lapot. Cserélni kellett egy gyertyát, valamivel értékesebb tárgyra, természetesen óvszerre cseréltük ki. Eléggé „nehezen”, de szuperhősökké váltunk. Épp csak repülni nem tudtunk, sajnos.

A másik hely, ahova elmentünk, lent volt az aulában. Drogtesztet töltöttünk ki. Lehetett választani ajándékokat. Miután ezzel is végeztünk, elmentünk a 109-es terembe, ahol Ritáék táncot tanítottak be.

Majd meguntuk, és kimentünk, azután vissza. Végül mindenki bement a tornaterembe, ahol jó nagyokat nevtünk a tizenkettedikesek táncán, és a verses feladaton.

Eljött a nap vége, és az eredményhirdetések, majd mindenki mehetett haza.

*Katona Boglárka
Márki Róbert*

És aki kevés helyre jutott el

Az iskolanap gyorsan eltelt, talán azért is, mert nagyon sok programon vehettünk részt.

Volt például tánc tanítás, vetélkedők, sportverseny és még sok más érdekesség. Én és két osztálytársam a Mindent tudni akarok! vetélkedőn vettünk részt, ahol harmadik helyezést értünk el.

A táncot is szorgalmasan tanították, és szerencsére voltak is érdeklődők. Nos, a vetélkedő miatt nem lehattunk több helyen, és máshol sem nézhettünk szét, de így legalább hasznosabban töltöttük el az időnk.

A sorverseny egész jól ment az osztálynak. A délelőtt nagy részében ezek, és még hasonló programok kötöttek le az érdeklődők figyelmét.

Ezután mindenki összegyűlt a tornateremben. Bemutatták a begyakorolt táncokat, majd az osztályok az általuk kihúzott és betanult verset mutatták be. Kisebb-nagyobb sikerrel. A legjobbnak az Arany János: Ágnes asszony című balladájából készült előadás bizonyult. Nekünk jól meggyűlt a bajunk Petőfi Sándor: Szeget szeggel című művével, de utólag azt hallottuk, hogy Rita aranyos körte volt.

Végül az eredményhirdetés következett, ami után már hazamehettünk.

Így összegezve annyira azért nem volt rossz ez a nap, bár szerintem a verses előadásokat ki lehetett volna hagyni, és valami érdekesebbet kellett volna kitalálni. De ettől eltekintve jó programok voltak, és a Mindent tudni akarok! vetélkedő is érdekes volt.

Kósa Laura

Színes – ami megüti a fület, amin a szem megakad...

Tűz és víz...

Mindent tudni akarok!

Március 15.

Ahogy az iskola ünnepelt (a 9. b jóvoltából)

Marton József tanár úr fotója,
2013. március 15.

Ezt a havas tájat Dudás Klaudia fényképezte
március 15-én.

Barta Zoltánné tanárnő kertje,
2013. március 15.

Nagy Gitta ezt látta az ablakából március 15-én.

A fázó verebeket Mikó Anna tanárnő
kapta lencsevégre március 15-én.

Gratulálunk!

Volt diákunknak, mai nevén Melinda Anett Komuvesnek kislányához, Scarlett Hope Kadarhoz, aki 2013 február 22-én, 21 órakor született Torontóban (Ontario, Kanada) 3790 grammal és 52 cm-rel.

Egervölgyi Lilla tanárnőnek, aki megnyerte a novemberben beharangozott síófoki félmaratont.

Molnár Gabriellának, aki partnerével, Korponai Attilával március 9-én, Algyőn a standard táncokból rendezett versenyen második helyezett lett.

Nagy Gitta 10.c osztályos tanuló, aki a Megyei Szépkiejtési Versenyen a szegediek között negyedik, a teljes megyei mezőnyben ötödik helyezést szer-

Vári Szilvia 9.b osztályos tanuló, aki a Dugonics Társaság városi versmondó versenyén kapott díjat, ezért az Ifjúsági Házban megrendezett gálán is szerepelhetett.

Sebők Rita 10.c osztályos tanuló, aki a Megyei Szépiró Versenyen az országos döntőbe jutott.

Aranyköpések

Variációk egy elektromágnesre

1. „olyan fizikai mennyiség, amelyben nemcsak mágnes van, hanem elektromos áram is”

2. „tekercs két kivezetése közötti indukált feszültség”

3. „elektromos erővel átjárt mágneses vezető”

4. „egy olyan mágnes, amelyben elektromos áramot vezetnek ki”

5. „a mágneses energiákat elektromos árammá alakítja”

6. „árammal átjárt mágneses tekercs, aminek a kapacitása függ a menetszámtól is”

7. „elektronok mozognak benne”

8. „elektromos berendezések mágnesezése”

9. „olyan tér, ahol a mágneses jelek érzékelhetőek”

„Az egyik kép kedvéért felálltunk egy farönkre, alattunk csordogált.”

„Neki csak kék vagy fehér minden, nincsen középút.”

„Elérkezett a nagy nap. Mindenki túlkön ült.”

„Mindenki a csodájára meredt.”

„Az istennő nagyon megijedt, ezért felajánlotta, hogy legyen a nyoszolyája.”

„Odüsszeuszék rafináltan kinyomták a szemét, és a kubklop idegesen kinyitotta az ajtót.”

„A sumér-akkád teremtéstörténet szerint a Föld Kalevalától származik.”

„– Az melyik tanárnő?

– ....

– Ja! Az jó asszony, csak már nem nagyon szeret engem.”

„Gitta nem csahol!” (Gabi, tanárjelölt)

Thirring Gyuláné gyűjtése

Mikó Anna gyűjtése

Szállj el, kismadár...

Emlékezzünk Bódi László Cipőre, a Republic együttes frontemberére.

Az együttese a '90-es években befutott, és olyan híres „pop” zenét játszott, mint a *Szállj el, kismadár* vagy a *Szeretni valakit valamiért*. Ezeket a slágereket a mai napig szinte minden korosztály ismeri és hallgatja.

Cipő, bár családot alapított, a koncertezést nem hagyta abba. Később ez vezetett rossz egészségügyi állapotához. Évek óta krónikus szívritmuszavarban szenvedett. Az orvosok figyelmeztették: nem tesz jót az állapotának a sok fellépés, de jó zenész emberhez méltóan nem csökkentette koncertjei számát. 2009-ben egyszer már műtötték koszorúér-betegsége miatt, és több szívinfarktusa is volt.

2013. február 15-én szívritmuszavara miatt rohama volt. A mentősök azonnal újraélesztették, majd egy budapesti kórházba szállították, ahol szinte azonnal mély alvásba került. Bár többször fel akarták ébreszteni, nem jártak sikerrel. Később harmadfokú kómába került. Március 9-én kinyitotta a szemét, egyes források szerint még mozgott is. Mégis, két napra rá, március 11-én, hajnali 1 óra 26 perckor egy budapesti kórházban életét veszítette. Negyvennyolc éves volt.

Emlékezzünk Bódi László Cipőre, a Republic együttes énekésére, erre a kiváló zenészre ezzel a pár sorral.

Nagy Gitta

„Retro”

Cipő egyet jelent nekem a középiskolás évekkel. Elsős (mai nyelven: kilencedikes) voltam az együttes alapításakor. Miközben a barátaim a Bonanza Banzai koncertjein csápoltak, én magányosan, de meggyőződésből és lelkesen Republicra jártam, akkor még budapesti gyerekként, bármelyik füstös klubban volt is rá alkalom. Tanárként, a PedSingers számára három dalszöveget írtam át (67-es út, Repül a bálna, Szeretni valakit valamiért), így elmondhatom: többször énekeltünk Cipő jóvoltából közönség előtt, két alkalommal iskolai ünnepségen.

Tavaly az egyik magyarórán arra lettem figyelmes, hogy újon-sült osztályom tagjai Republic-dalt énekelnek. Rájuk meredtem:

– Ti még hallgattok ilyeneket?

Mire a válasz:

– Persze, tanárnő, mi szeretjük a retrót!

Akkor jöttem rá, hogy öregszem. De ennél is fontosabb, hogy nem volt igazuk. Cipő nem volt retró, és még nagyon sokáig nem lesz az. A Republic kiállta az idő próbáját, és több generációhoz tudott szólni egy olyan korban, amikor – valljuk be – egyre ritkábban érezzük azt, hogy valaki helyettünk, értünk, velünk – és pont hozzánk beszél.

Nyugodj békében, Cipő!

Mikó Anna

Fekete Zsófia rajza

A **Tűz és víz** pályázatra készült tervek alapján készült ruhákat a **Dugonics Társaság** szervezésében rendezett divatbemutatón 2013. március 19-én mutatták be.

Mikor odaértünk, épp hogy leültünk, máris jött az első fellépő fiú, aki énekelt és gitározott. Utána vonultak fel a lányok. A ruhák nagyon szépek voltak. Személy szerint én ki is néztem két egyszerű fehér ruhát.

Eszeré se volt rossz, de az sajnos nem az én méretem. Bár ezen talán lehet segíteni, ha beszélek a tervezővel!

Miután véget ért a mi divatbemutatónk, jött még két lány, akik énekeltek. és néptáncos fiúk is felléptek. Iskolánk tanulói után a Tömörkény Gimnázium divatbemutatóját láthattuk.

Katona Boglárka

Tartalom

Ismét túlélünk!	2. oldal
Bécsi kirándulás	3. oldal
Szépkiejtési verseny	3. oldal
Hörcsögáldás	3. oldal
2013 méter - az iskolában	4. oldal
2013 méter - Neuried	6. oldal
Irodalmi sarok	7. oldal
Himitsu. Folytatásos regény	9. oldal
A helység kalapácsa - képregény	10. oldal
Interjú Gyüdi Sándorral	11. oldal
Tűz és víz pályázat eredménye	12. oldal
Szalagavató	13. oldal
Bajnokaink, ODK	14. oldal
Giorgio Armani	15. oldal
Tavaszi divatelőzetes	15. oldal
A Goth stílus	16. oldal
A víz világnapja	16. oldal
Dániai beszámoló	17. oldal
Irány Finnország!	23. oldal
Mi újság veled? Szűcs Zsuzsanna	24. oldal
Finnország diákszemmel	25. oldal
Gyárlátogatás	30. oldal
Diáknap	31. oldal
Színes	34. oldal
Március 15.	36. oldal
Gratulálunk!	37. oldal
Aranyköpések	37. oldal
Emlékezzünk Cipőre	38. oldal
Divatbemutató	39. oldal
Hírek, impresszum	40. oldal

Ne feledd!

A tavaszi szünet: március 28-tól április 2-ig tart. A szünetet követő első tanítási nap április 3-a, szerda.

Április 3-a és május 28-a között mérik fel a testnevelő tanárok a **tanulók fizikai állapotát**. Felelősök: *Ádándi Kiss Gyula* és *Molnár János* tanár úr.

Április 13-án emlékezünk meg a **holocaust áldozatairól**. Felelősök: az osztályfőnökök és a történelemtanárok.

Május 1-je, szerda munkaszüneti nap.

Május 2-a a 12. évfolyam utolsó tanítási napja, aznap van a végzős évfolyamok osztályozó értekezlete.

Május 3-án búcsúznak a végzősök.

Május 4-én, szombaton lesz a ballagás. Az esemény felelősei: *Tóthné Bertalan Éva* és *Bori Zoltán*.

Május 6-a és 27-e között lesznek az **írásbeli érettségi és szakmai vizsgák.**

Május 9-én lesz az **ápolók világnapja.** Az esemény felelősei: *Börcsök Borbála* és *Csibi Gáborné*.

Május 15-e, szerda tanítás nélküli munkanap, a szakmai írásbeli vizsgák napja.

Május 20-a pünkösd hétfő, tanítási szünet.

Május 21-én lesz az **év végi teljesítménymérés.**

Május 29-én lesz az **alapkészségek mérése a 10. évfolyamnak.** Felelősei: *Szabóné Diós Edit* és *Zanin Csaba*.

Június 4-e a nemzeti összetartozás napja.

A **KáZsé (Egész Könnyű) lap munkatársakat keres.** Várjuk az írni, rajzolni, fényképezni szerető tanulókat. Jelentkezés *Mikó Annánál*.

Leiner Laura **Szent Johanna Gimi** sorozatával kapcsolatban iskolai **vetélkedő** készül április 16-án, 14.30-kor, amelyen háromfős csapatok vesznek majd részt. Előfeladat is van: beszervezni minél több embert, aki maximum három percen ugyanazt csinálja, ugyanott, ugyanakkor. Képünkön a lépcsőn ülő 10.c csapat olvasással üti el ezt az időt.

A Mindent tudni akarok! vetélkedő eredményei

9-10. évfolyam

1. 9.a
2. 9.b
3. 10.c

11-12. évfolyam

1. 12.a
2. 11.a
3. 12. b

A Víz világnapja vetélkedő eredményei

1. 11.b
2. 12.b
3. 9.a
4. 10.b
- 5-6-7. 9.b
- 5-6-7. 10.a
- 5-6-7. 10.c

A 2-3. hely „szétlövással” dőlt el, az 5-7. helyen holtverseny alakult ki.

A KáZsé (Egész Könnyű) lapot kiadta:

a Szegedi Szolgáltatási Középiszkola és Szakiskola Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye.

Felelős kiadó: Szabóné Diós Edit igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Katona Boglárka, Krisztin-Németh Petra, Márki Róbert, Micziz Petra.

A fotókat készítették: Barta Zoltánné, Cser Dorottya, Dudás Klaudia, Fodor Máté, Kiss Katalin Mária, Kiss Melinda, Marton József, Mészáros Eszter, Mikó Anna, Nagy Gitta, Nagy Piroska, Ormándi Gábor, Puskás Enikő, Tápai Henrietta, Vancsik Enikő.

Illusztráció: Dudás Klaudia (nyulak), Fekete Zsófia (címlap, Cipő, Mozart), Tóth Alexandra (A helység kalapácsa).

A lapban megjelenteket írták: Ábrahám Eszter, Bálint Dorina, Bán Vivien, Blidár Anett, Czipó Petra, Cser Dorottya, Dudás Klaudia, emempé, Fekete Zsófia, Fodor Máté, Gombkötő Ildikó, Katona Boglárka, Kelemen Szandra, Kiss Katalin Mária, Kiss Melinda, Komlói Zseraldin, Kósa Laura, Krisztin-Németh Petra, Kulcsár Anita, Márki Róbert, Mészáros Eszter, Micziz Petra, Mikó Anna, Móra Dominika, Nagy Gitta, Nagy Piroska, Nagymihály Márta, Ormándi Gábor, Puskás Enikő, Savanya Gyöngyi, Sebők Nóra, Sinyiné Nagy Éva, Süli Anett, Vancsik Enikő, Volford Renáta.

A felhívásokat, aranyköpéseket, kedvesinálókat köszönjük szépen tanárainknak!

Szeged, 2013. március